

Bilten 24

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

BILTEN, marec 2019, št. 24

ALPINIZEM | GORNIŠTVO | ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN, marec 2019, št. 24

PUBLIKACIJO IZDAL:
Posavski alpinistični klub

UREDNIŠTVO:
Nejc Pozvek

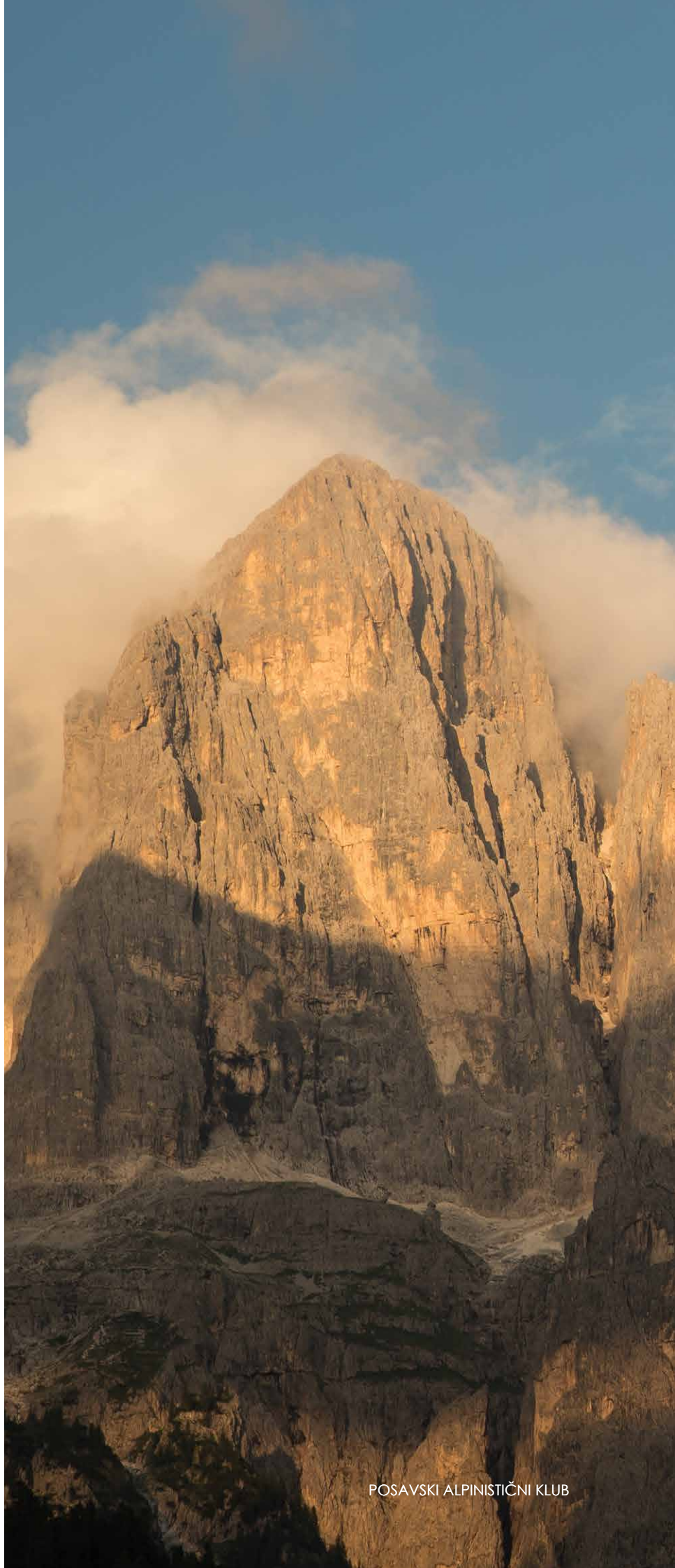
OBLIKOVANJE:
Andrej Trošt

FOTOGRAFIJE:
Andrej Trošt, Peter Sotelšek,
Sandra Voglar, Ambrož Novak
(arhiv), Rok Molan (arhiv),
Matej Zorko, Martin Bedrač,
Grega Cerjak (arhiv), Boštjan
Prosenik, Jernej Špiler, Maja
Stopar, Romana Zorko, Mitja
Kolman, Tanja Tušek Sotelšek,
Bojan Zorko, Jure Barbič

TISK:
Forma d.o.o.

FOTOGRAFIJA NA
NASLOVNICI:
Na grebenu Kanjavca
Foto: Andrej Trošt

SPLETNA STRAN:
www.pak.si

Uvodnik

- 4** UVODNIK

Poročila

- 6** POSAVSKI ALPINIZEM V LETU 2018
8 ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2018

Razmišljanje

- 14** RAZMIŠLJANJE OB KLUBSKEM JUBILEJU

Razstava

- 16** KORAJŽA JE ŽENSKEGA SPOLA

Predstavitev

- 17** PRVENSTVO V ŠPORTNEM PLEZANJU
VZHODNA LIGA
18 BALVANSKA TEKMA VZHODNE LIGE V BREŽICAH

Mladi

- 20** PLEZALNE VADBE
22 MLADI PLEZALCI - USTVARJALCI
26 LJUBEZEN DO ŠPORTA
27 ŠE VEDNO RAD PLEZAM

Intervju

- 28** GREGA CERJAK

Zgodbe

- 32** V OBJEMU DURMITORJA
34 DURMITOR
36 SILVERTEJP
38 DOGODIVŠČINE NACIONALISTIČNIH
BRATOV HRVATOV
40 KALYMNOS
42 KOŠUTNIKOV TURN
45 POTEPANJE PO TURŠKIH BREGIH
46 S KOLESOM NA MORJE ČEZ VELEBIT
48 GIRLS ROCK
49 CASTOR
50 TELEFON KOT PRIPOMOČEK ZA NAVIGACIJO

ALEKSANDRA VOGLAR,
predsednica Posavskega
alpinističnega kluba

Klubski prijatelji!

Letos jeseni bo 30 let, odkar sem vstopila v svet vertikale. Predavanje alpinistov Marča in Miloša na enem od mojih taborniških večerov o njunem plezanju in osvajanju slovenskih sten, me je posrkalo. In sem se vpisala v šolo.

Po duši sem alpinistka. Željo po popotovanjih in osvajanje strmih koticov sveta sem združila na pripravah in odpravah. Športno plezanje je bilo zame vedno potrebno kot dober trening, a hkrati tudi podlaga za varno in zadovoljivo izpeljane vzpone v gorah. Zakaj to pišem? Čutim »en tak življenjski entuziazem, vodilo skozi življenje«. Misel: »Pa sam plezat sem hotu!« velikokrat odmeva v meni. Alpinizem mi je osmislił življenje. V tem športu sem vedno z veliko žlico zajemala danosti narave. Trudila sem pridobiti vrline,

ki nam jih ta šport nudi: vztrajnost, prilagodljivost, neskončno prijateljstvo, zaupanje. Za to je nujna postopnost in redno udejstvovanje, »z glavo na mestu«. In predana sem še danes, a malo drugače.

Sodelovala sem že na vseh klubskih področjih, predvsem pa veliko plezala in se udeleževala tudi preko klubskih meja. Koristila sem prednosti in ugodnosti kluba, vendar ne brezplodno. Plezalni družbi, klubu in otrokom sem vedno namenila čas, širila gorniške vrednote in pri tem uživala. Seveda so se me dotaknile tudi kritike in marsikatero nestrinjanje. Vedno sem se trudila ubrati konstruktivno pot in se z izbranimi argumenti odpravila svojemu cilju naproti.

Alpinizem danes? V že tako poln urnik in hiter življenjski tempo želimo vnesti še čas za alpinizem ali vsaj koristen in kvaliteten trening v plezališču, morda preživeti večer na umetni steni. Kvalitetnih vzponov posameznih alpinističnih navez je danes manj, so pa zato toliko bolj obiskana izobraževanja in skupne ture. Člani smo željni znanja, saj tako varneje stopamo v gorski svet. Aktualnejša so morda enodnevna izobraževanja in skupne ture, saj je ukvarjanje z alpinizmom za današnji hitri tempo življenja prezahtevno in prezamudno. Zahteva skoncentrirano in fizično ter psihično močno osebo.

V letu 2018 je alpinistična sekcija izpeljala načrtovane skupne ture in tabore, ki so bili in dobro obiskani. V ne ravno idealnih razmerah so člani stopili na štiritisočak Castor. V kopnih stenah smo plezali do sedme težavnostne stopnje, predvsem Matej Zorko. Pod strokovnim vodstvom načelnika Petra Sotelška sta bili izpeljani izobraževanja, letno in zimsko. Zelo popularno je zadnja leta turno smučanje in tu smo nabrali največ vzponov. Po številu in zahtevnosti velja izpostaviti Franca Škvarča, Silva Rožmana, Andreja Trošta in Igorja Dularja. Nejc Pozvek je na osnovi kvalitetnih vzponov iz prejšnjih let še vedno obdržal kategorizacijo mednarodnega razreda.

Na področju športnega plezanja so se v skali izkazali predvsem fantje. Rok Molan je splezal smeri do težavnosti 8a, Andrej Trošt in Aljaž Motoh pa sta bila še uspešnejša, saj sta segla do težavnosti 8b. Aljaž je tako le še potrdil kategorizacijo, Andrej pa pokazal, da bodo dobri rezultati še prihajali. Iz leta v leto je bolj in bolj aktivna skupina balvanskih plezalcev, ki so minulo leto med drugim obiskali tudi enega od evropskih biserov, balvansko plezališče Fontainebleau. Splezati balvan težavnosti 7a ali 7b, ni mačji kašelj. To je uspelo Roku Molanu in Ambrožu Novaku.

Število otrok na plezalnih vadbah neverjetno narašča, letos jih je kar dvakrat več. Športno plezanje postaja iz leta v leto bolj popularno, vzrok pa so vsekakor vrhunski športni plezalci in plezalke v svetovnem pokalu in s preplezanimi zelo težkimi smermi v skali. Dejstvo je tudi, da

bo športno plezanje na naslednjih olimpijskih igrah. Vsaj še nekaj let lahko pričakujemo porast in še večje povpraševanje, tako med otroki kot med odraslimi.

Izpeljali smo vsa načrtovana tekmovanja in se jih tudi udeleževali. Najvišje smo segali na tekmah Vzhodne lige, ki je trenutno naša prioriteta. Skupina mladih, ki pridno trenira z Ambrožem in Rokom, načrtuje v olimpijskem letu 2020 prodreti na državno prvenstvo. Po dolgem času smo organizirali in izpeljali tudi tekmo Vzhodne lige, tokrat balvansko tekmo. Stopili smo skupaj in rezultat je bil dobro izpeljan dogodek in zadovoljni obrazi mladih plezalcev. Pika na i bodo plezalni tabori, za katere srčno želim in pričakujem, da jih izvedejo mlajši aktivni člani.

Lansko leto sem ponosno prevzela krmilo kluba. In s tem velik izziv. Zadala sem si kar nekaj novih ciljev in jih nekaj tudi že izpeljala, z veliko Martinove pomoči. Sicer pa ni enostavno biti na vrhu podobno razmišljujočih, ki pa nimajo vedno enakih ciljev. Jih upoštevati ali ne? Veliko nas s svojimi željami, idejami in z različnim doprinosom, plezalnim ali organizacijskim, kolikor nam čas dopušča, pripomore k naši športni uspešnosti in klubski prepoznavnosti.

V prihodnjih letih si želim, da bi naši člani (letošnje rekordno število se bliža magični meji 250), kar najbolj izkoristili bogato klubsko ponudbo in vadili, tako na umetnih kot naravnih stenah. Krški bolder je bogatejši. Dobil je injekcijo kvalitetnih in za vrhunski trening primernih oprimkov, ki omogočajo varno in kvalitetno dviganje plezalne forme. Preopremili smo Armeško, naše vedno bolj obiskano plezališče. Tu so še druga, ki blizu doma omogočajo dober trening. Ta pa razčisti naše misli in dvome.

Letna načrta, tako alpinistični kot športnoplezalni, sta zastavljena tako, da omogočata sodelovanje vsem članom. Mladim na vadbah in tekmovanjih, izkušenejšim gornikom in zagnanim alpinistom pa dosegljive ture.

Skupaj z mano, skozi vse napisano, zadnje leto še bolj intenzivno, pluje tudi moja družina. Trudimo se, da nas skozi zanimiv in pester čas vodijo že našete vrline.

Vem pa tudi, da so ljudje danes željni avantur in plezalci smo jih polni. Razvajajmo jih.

Besedilo: **PETER SOTELŠEK**,
načelnik za alpinizem

Minulo alpinistično sezono lahko posavski plezalci označimo kot dobro. Skupaj smo zabeležili 205 vzponov, med katerimi močno prednjačijo turni smuki in zimski pristopi. Stara garda še vedno prispeva levji delež in nikakor ne popušča, kar je vredno vseh pohval in občudovanja. Ne gre pozabiti železnega pregovora, da je dober alpinist star alpinist.

Dekleta si vsako leto, navkljub družinam, še vedno vzamejo čas za obisk nekoristnega sveta. Z 21 vzponi se lahko pohvali alpinist z najdaljšim stažem – Arno Koštomaj, Franci Škvarč še vedno drži večletni maraton, tako smo mu v minuli sezoni našteali več kot 40 turno smučarskih avantur, za kar mu gredo vse čestitke. Predstavnica nežnejšega spola z največ vzponi je Jerca Miklič, tesno ji sledita Romana Zorko in Tanja Tušek Sotelšek.

Razmere so že v decembru nakazale dobro smučarsko sezono. Zastavili smo jo precej optimistično, željni zime in rezanja zavojev v snežno belino. Zaradi danih razmer smo v decembru izbirali ture, na katerih je nevarnost snežnih plazov zaradi terena manjša. Tako smo obiskali Ženiklovec, Viševnik, Dobrač, Struško, Kok, smučali pa smo tudi Y v Vrtači. Sledila je skupna tura zadnje alpinistične šole. Po Osrednji grapi smo se povzpeli na Vrtačo, presmučan je bil levi Y in Jalovčev ozebnik. Matej Zorko je s tečajnikom Matjažem Kužnerjem preplezal Celjsko smer v Štajerski Rinki, v istem času smo smučali s Stola v Završnico, Vošče, Brda, Vrh Korena, izpod Kriške stene, Vrtaškega vrha, Nejc Pozvek je smučal s predvrha Jerebice ...

Februarska smučarska odprava na Durmitor je bila prava stvar za turnosmučarske navdušence. V štirih smučarskih dneh smo doživeli in občutili durmitorsko pravljico v vsej njeni lepoti, se naužili snega, vetra, sonca in mraza ter gostoljubja planinske kočice Neviđeno. Izpeljali smo nekaj čudovitih smučarskih tur. Prav na račun te odprave se je klubska knjiga vzponov najbolj odebela. Vremensko okno so v domačih gorah izkoristili Igor Dular, Silvo Rožman in Andrej Trošt ter opravili s kraljevsko turo in smučali z vrha Kanjavca. Andrej in Silvo sta opravila tudi krnski turni smuk in preko Komne osvojila Krn ter smučala nazaj v Bohinj. Opravili smo več kot 150 turnih smukov in zimskih pristopov. Le tu in tam je med pristopi in turnimi smuki zaslediti pravi zimski vzpon, ki diši po avanturi onkraj gore. V glavnem si ga delijo akterji

starejšega staža. Omembe vreden je zimski vzpon po Slovenski smeri v Triglavu, ki sta jo plezala Matej Zorko in Peter Sotelšek. Skozi smer sta se dobesedno prerila, saj sta, razen v strmejših delih, gazila do pasu, vrh smeri pa dosegla po Prevčevem izstopu ter odsmučala za Cmirom v dolino vse do izhodišča v Mojstrano. Nadaljnji potek sezone je precej podoben, smučali in osvajali smo v domačih gorah, vse tja do sredine maja, ko je sonček že ogrel južna ostenja in so nas zarsbeli prsti.

Dve skupni turi v maju in juniju – Tulove grede in Rote Wand – kjer smo preplezali nekaj lepih šestic, sta bili odlično ogrevanje pred tradicionalno Paklenico.

Igor Dular in Bojan Zorko sta se preizkusila v Igličevi smeri v Mali Rinki, Matej Zorko je z

Romanom Strmškom plezal na Tirolskem. Vpisala sta smeri Kristall (7) in Halltal-Patrioten (6+), mesec dni kasneje pa lepo klasiko Belač-Zupan v Šitah. Matej je z Andrejem Troštom zabeležil še smer Trikot v Dolgem Hrbtu, nad dolino Možnice v južni steni Jerebice pa prelepo klasiko Sivi ideal. Jerca Miklič se je z Blažem Kramerjem potepala po Dolomitih. Ustavila sta se v Canazeiu in v stolpih Selle preplezala nekaj lepih klasik. Jernej Špiler in Maja Stopar

sta se na potepanju po Turčiji povzpela na 3723 metrov visok Emler. Tone Vodopivec je z Arnom Koštomajem plezal v Raduhi, s Stanko Starc pa sta se brusila v klasičnih smereh v Nad Šitom Glave.

Jesensko dogajanje je najbolj zaznamoval vzpon na 4228 metrov visok Castor. Matej Zorko, Mitja Kolman, Jernej Špiler in Peter Sotelšek so se odpeljali v Gressoney la Trinite v dolini Aoste in se v ne najlepšem vremenu povzpeli na omenjeni štiritisočak. Sledila sta še tradicionalna ženski in moški vikend. Dekleta so se odpravila uživat v Peroj, moški pa so odšli novi avanturi naproti v Bosno in Hercegovino, natančneje v Kanjon Tijesno. Poleg dobre bosanske kulinarike in nočnega ogleda Banja Luke so potipali tudi tamkajšnjo skalo in preplezali dve daljši smeri ter nagledali teren za prihodnje avanture, ki zagotovo sledijo.

Minulo sezono lahko ocenimo kot sezono brez večjih presežkov. K temu so največ botrovale poškodbe najbolj aktivnih članov. Predvsem se pozna odsotnost Nejca Pozveka, ki je še edini držal vez z najboljšimi. A najpomembnejše je, da je sezona minila brez posebnih pretresov ali nezgod. Kakšna praska pa je tako ali tako sestavni del borbe v gorah.

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**,
načelnik za športno plezanje

Tekmovalno plezanje v zadnjih letih postaja vsebolj podobno akrobatiki, spreminja se način gibanja, stil in hitrost plezanja, več je dinamike, oblike in velikosti plezalnih oprimkov narekujejo nove načine prijemanja in stopanja. Ekstremna moč in vzdržljivost sta že samoumevni, bistveni postajajo taktika, hitrost in racionalno odločanje v zahtevnih situacijah. Za doseg vrhunškega plezalnega nivoja je danes premalo plezalna stena, deska in uteži. Treningi zahtevajo kompleksnejše pogoje, moderno infrastrukturo, naprave in orodje, ki so nekaj sodile v gimnastično telovadnico. Torej, če želimo imeti v Posavju vrhunske tekmovalce, potrebujemo posodobitve. Pravo opremo, rekvizite ali celo moderni plezalno-gimnastični center. Potreben je korak naprej, korak s časom.

VZHODNA LIGA

V okviru Vzhodne lige je bilo izpeljanih šest tekmovalj, od katerih smo edino tekmovalje v balvanskem plezanju organizirali člani Posavskega alpinističnega kluba v Brežicah. Ostala tekmovalja so bila v težavnostnem plezanju. Iz našega kluba je na tekmovaljih Vzhodne lige nastopalo 26 tekmovalcev, na domači brežiški tekmi smo imeli 24-člansko ekipo.

V najmlajši kategorijah – mlajših cicibanov in cicibank, ki sta povsem netekmovalnega značaja brez razvrstitve, so nastopale Eva Urbanica, Galina Remc Repič, Taja Glavan, Vita Omerzu, Daša Pacek in Alja Preskar ter mlajša cicibana Tobias Odlazek in Manuel Špeljak. Pri starejših cicibanih smo imeli tri tekmovalce, debitanta Liana Žrliča in Aljaža Čepina ter izkušenega Svena Klenovška. Lian in Aljaž sta prvič nastopila na balvanski temi v Brežicah, Lian je zasedel 24. mesto, Aljaž 29. mesto. Sven Klenovšek, ki se je udeležil vseh tekem Lige, je dosegel najboljši rezultat sezone v Slovenj Gradcu, kjer je bil 5. V skupnem seštevku je dosegel 12. mesto (18. absolutno). Pri starejših cicibankah sta se Evi Sluga, Špeli Vračun

in Juliji Grašak pridružili Simona Kozole in Laura Volčanjk, ki sta prve tekmovalne izkušnje pridobili na brežiških bavlanih. Eva Sluga si je z rednimi nastopi na tekmah Vzhodne lige priplezala skupno 24. mesto (29. absolutno), Julija Grašak je zasedla 36. mesto (41. absolutno), Špela Vračun pa 37. mesto (43. absolutno). V kategoriji mlajših deklic so v pretekli sezoni tekmovala Eva

Košenina, Liza Rainer in Ela Matkovič. Liza je v skupnem seštevku zasedla 20. mesto (29. absolutno), Ela se je uvrstila tik za klubsko kolegico na 21. mesto (33. absolutno). Naša najboljša je bila Eva Košenina, ki se je redno uvrščala v peterico, v skupnem seštevku je zasedla pohvalno 8. mesto (absolutno). Predstavniku mlajših dečkov Anžetu Božiču se je pridružil Luka Ogorevc, ki je prve tekmovalne izkušnje pridobil na domači brežiški steni in zasedel 24. mesto (33. absolutno). Odlične rezultate je nanižal Anže Božič, ki je na tekmi v Slovenj Gradcu zmagal, v Trbovljah in Brežicah osvojil bron, v skupnem seštevku pa

je stal na odličnem 2. mestu (10. absolutno). V kategoriji starejših deklic so klubske barve zastopale Latoja Drmaž, Maša Juričan in Zala Kropivnik. Slednja je nastopila v Brežicah in osvojila vzpodbudno 8. mesto (15. absolutno). Latoja Drmaž je v Slovenj Gradcu osvojila prvo mesto (4. absolutno) in se na tekmah Vzhodne lige redno uvrščala v najboljšo peterico. V skupnem seštevku je zasedla odlično 5. mesto (13. absolutno). Maša Juričan je v skupnem seštevku zasedla 7. mesto (15. absolutno), njen najboljši rezultat pa je 4. mesto (11. absolutno) v Celju. Naša edina predstavnica v kategoriji kadetinj je bila Nuša Krajnc, ki je trikrat

osvojila 4. mesto, v skupnem seštevku je zasedla 6. mesto (9. absolutno). Pri kadetih je odlične rezultate nizal Kajetan Voglar, saj je bil čez celotno sezono bronast; tudi v skupnem seštevku je zasedel odlično 3. mesto (absolutno).

DRŽAVNO PRVENSTVO

Z državno konkurenco sta se v lanske sezoni spopadala Eva Košenina in Kajetan Voglar. Naš glavni adut Aljaž Motoh je zaradi poškodbe prsta tekmovanja izpustil. V kategoriji mlajših deklic je Eva Košenina nastopila v Škofji Loki in zasedla 24. mesto, v Šmartnem pri Litiji se je uvrstila na 22. mesto. Pri kadetih je Kajetan Voglar nastopil na

treh tekmah. V Šmartnem pri Litiji je v disciplini težavnost za las zgrešil finale in tekmovanje zaključil na 12. mestu. V balvanskem plezanju se je udeležil dveh tekmovanj v Log-Dragomerju, kjer je dosegel 11. in 13. mesto.

OBČINSKO PRVENSTVO

V februarju smo v Osnovni šoli Brestanica priredili odprto občinsko prvenstvo v športnem plezanju. Na plezalni steni je plezalo 46 tekmovalcev v sedmih kategorijah. Pri najmlajših je v kategoriji cicibank zmago prevzela Taja Glavan, srebrna je bila Nastja Brce, bron pa je okrog vratu prejela Eva Urbanica. Pri cicibanih je zlato medaljo prejel Bor Klenovšek, drugo mesto si je pripelzal Tobias Odlazek, na tretje mesto se je zavihtel Žan Bajc. V kategoriji mlajših deklic je zmagala Liza Rainer, drugo mesto si je priborila Špela Vračun in tretje Eva Sluga. Pri mlajših dečkih je zmago slavil hitri

Sven Klenovšek, srebro je prejel vztrajni Lian Žrlič, bron je pripadel močnemu Janezu Kodriču. Pri starejših deklicah je zlato medaljo dobila Eva Košenina, tik za njo je bila na drugem mestu Latoja Drmaž, na tretje mesto se je uvrstila Maša Juričan. Številčno najšibkejša je bila tokrat kategorija starejših dečkov, saj je bil Anže Božič že pred nastopom zmagovalec brez konkurence, a se je vseeno boril do zadnjega oprimka. Svoje plezalne

spretnosti so predstavili tudi najmlajši plezalci, ki obiskujejo vrtec in so se kot pajki povzpeli pod strop telovadnice. Posebno pohvalo si zasluži redni udeleženec plezalnih vadb in tekmovalnj Tomaž Zupančič, ki je pomahal z vrha stene vsem navzočim.

PODROČNO PRVENSTVO

V decembru je na umetni steni v OŠ Brestanica potekalo področno tekmovalje v športnem plezanju za osnovnošolce. Na tekmi je nastopilo 64 otrok iz brestaniških in brežiških vadb. V kategoriji cicibank je prvo mesto zasedla Julija Androjna, drugo mesto je dosegla Zara Matkovič, na tretjem mestu je bila Jutra Šibila. Pri cicibanah je zlato medaljo pre-

jel Bor Klenovšek, srebrno je dobil Adam Staroveški, bronast je bil Blaž Plevnik. V kategoriji mlajših deklic je zmago slavila Eva Sluga, drugo mesto si je pripelzala Vita Gorenc, tretje mesto je dosegla Vita Omerzu. Pri mlajših dečkih je prvo mesto dosegel Sven Klenovšek, na drugem mestu je bil Anžej Resnik, tretje mesto je pripadlo Aljažu

Čepinu. Pri starejših deklicah je zmagala Eva Košenina, na drugo mesto je pripelzala Maša Juričan, na tretje pa Liza Rainer. V kategoriji starejših dečkov se je prvega mesta veselil Anže Božič, drugo mesto si je priboril Gabriel Babič Vrabec, tretje mesto je dosegel Urban Gorenjc Dokl. Čestitke si poleg vseh nastopajočih zaslužijo tudi predšolski otroci in Tomaž Zupančič, ki so prikazali svoje plezalne spretnosti.

ZAČETNI TEČAJ ŠPORTNEGA PLEZANJA

V pomladni začetni tečaj športnega plezanja je pristopilo šest tečajnikov. Zaradi nestabilnega vremena so bili obiski oddaljenih naravnih plezališč večkrat prestavljeni in se je dogajanje preselilo v domače plezališče v Armeškem, kjer je potekal tudi praktični in teoretični del izpita za pripravnike športnega plezanja.

V lanskem letu smo v marcu in aprilu za starše otrok, ki obiskujejo plezalne vadb, organizirali tečaj športnega plezanja. Tečaja se je udeležilo devet staršev iz Krškega, Brestanice iz Brežic. Tečaj je bil izveden z namenom, da plezalno kulturo razširimo v posavske družine. Starši so se dobro odzvali in usvojili osnovne športnega plezanja, ki jim bodo koristile pri nadaljnjem družinskem športnem udejstvovanju.

BLOK LIGA NA HRVAŠKEM

V marcu sta se Aljaž Motoh in Rok Molan udeležila zadnje tekme Blok lige, ki se je odvijala v Zagrebu, v plezalnem centru Fothia. Rok je nastopil v kategoriji hobby, Aljaž v kategoriji pro. Vsak tekmovalc je dobil svoj listek, na katerega je vpisal preplezane balvane in dosežene bonuse. Na voljo je bilo deset označenih balvanov. Kvalifikacije so bile naporene in dolgotrajne, saj so potekale tri ure in pol. Rok je v svoji kategoriji uspel preplezati vse balvane, Aljažu je

uspelo preplezati devet balvanov. Prvih šest tekmovalcev iz kategorije moški hobby in obeh pro kategorij je napredovalo v finale. Pripravili so tri finalne balvane in določene so bili štiri minute za plezanje. Plezanje je potekalo na pogled. Balvani so bili izredno težki, prisotna je bila utrujenost iz kvalifikacij. Rok je preplezal dva finalna balvana in zasedel odlično 2. mesto. Aljaž je bil uspešen v enem finalnem balvanu, kar mu je prineslo 6. mesto.

PLEZALNI TABOR PAKLENICA

Junijskega plezalnega tabora v Paklenici se je udeležilo 35 aktivnih članov in simpatizerjev našega kluba. V pakleniških stenah je bilo v petih dneh preplezali obilico dolgih in krajših športnoplezalnih smeri, večinoma lažje težavnosti, do 6c+. Nekaj pa je bilo tudi zahtevnejših enoraztežajnih smeri, do vključno 7b+. Aktivni smo bili tudi v pohodništvu ter kolesarjenju.

DELOVNA AKCIJA V ARMEŠKEM

V lanskem letu sta bili izpeljani dve delovni akciji v plezališču Armeško, prva konec maja in druga v novembru. Skrb za urejeno okolje in varnost v plezališču je pomembna naloga našega kluba, ki že četrto stoletja vlagava v plezalno infrastrukturo in strokovni kader. V dobro vseh uporabnikov plezališča smo v spomladanskem času opravili naslednje: utrdili dostopno pot, pristrgili rastje, utrdili podeste, odstranili rastje iz stene na južni strani, popravili obešalnik, naredili leseno klopico, pobrali smeti, popisali

vse smeri v plezališču, prešteli svedre in sidrišča, izmerili dolžino prečke itd. V jesenski akciji pa je bil poudarek na varnosti, in sicer utrdili oz. zalepili smo nevarne skale, ki so ogrožale plezalce. Zamenjani so bili dotrajani svedrovci in dodani oz. na novo locirani lepljenci za zagotavljanje večje varnosti, predvsem manjših plezalcev.

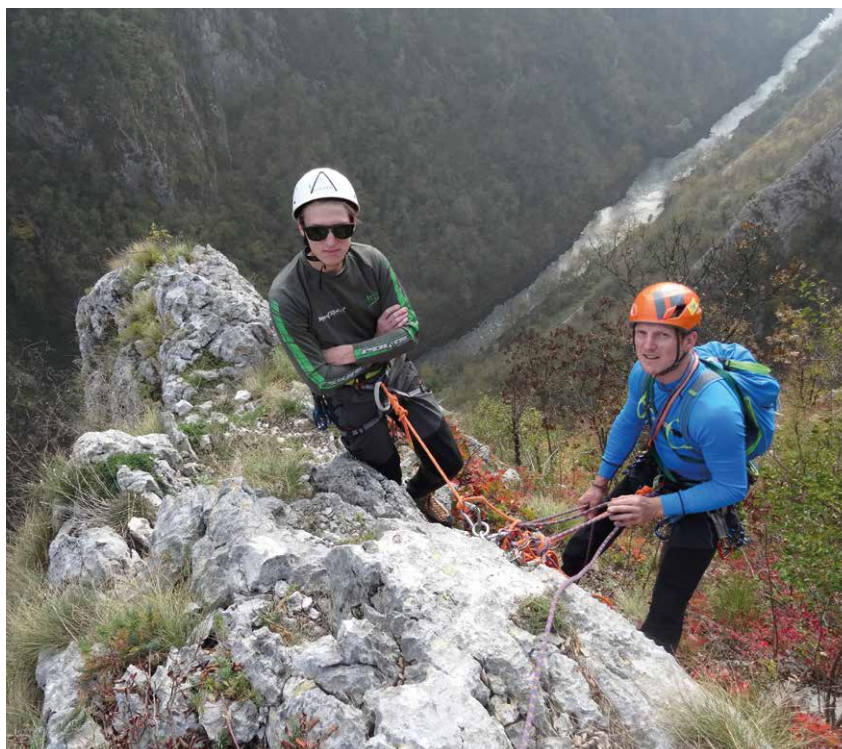
BREŽIŠKI ŠPORTNI VIKEND

Prvega junija je v času brežiškega športnega vikenda potekal dan odprtih vrat na veliki plezalni steni v Športni dvorani Brežice. Aktivni člani našega kluba, v sodelovanju s tečajniki šole športnega plezanja so predstavili šport in delovanje kluba novim interesentom, ki so lahko dobili informacije o poteku plezalnih vadb, tečajih, taborih, plezalnih srečanjih in tekmovanjih.

ŽENSKI IN MOŠKI PLEZALNI VIKEND

Že četrtrič zapored so se predstavnice nežnejšega spola konec novembra odpravile na plezalni vikend v Istro. Po besedah vodje Sandre Voglar so si udeleženke nadele ime »girls rock« in dva dni aktivno

plezale v Rovinju, kjer jim je odlično služilo toplo jesensko vreme. V novembru se je na moški plezalni vikend odpravila ekipa devetih članov, ki so plezali v kanjonu Tijesno v Banja Luki. Prvi dan se je plezalo večraztežajne smeri težavnosti do 6a+, drugi dan je bil na sporedu plezališče Kameni most. Udeleženci so bili navdušeni nad izvedbo moškega vikenda, izborom lokacije in druženjem z gostoljubnimi domačini.

9. BOŽIČNO - NOVOLETNO SREČANJE

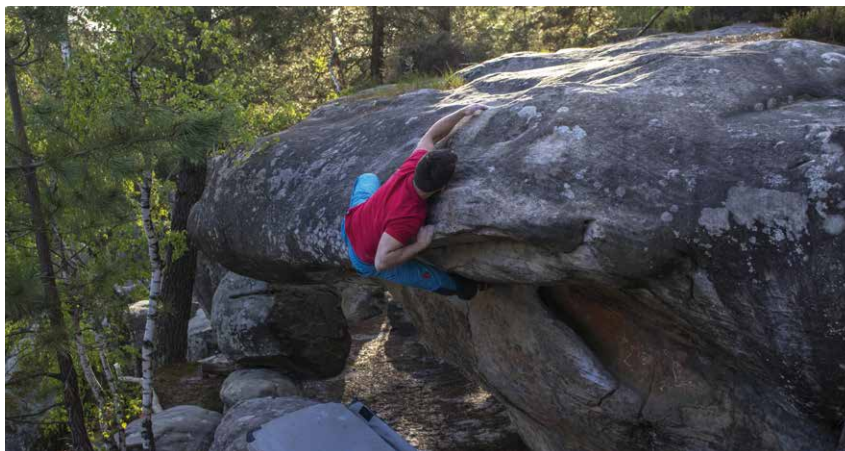
Za zaključek leta je bilo za otroke, ki obiskujejo plezalne vadbe, njihove starše in vse ostale člane kluba organizirano plezalno popoldne in večer. Zbrali smo se pod steno v OŠ Brestanica, kjer so otroci plezali balvane in se med seboj vzpodbujali. Po končanem plezanju so priklicali Dedka Mraza, ki je za vsakega prinesel majhno darilo. Po mladinskem programu so brestaniško steno okupirali odrasli plezalci, člani kluba in s tem poskrbeli za rekreacijo ter v prazničnem vzdušju preživeli plezalni večer.

SKALNO PLEZANJE

Trije mušketirji, Aljaž Motoh, Rok Molan in Kajetan Voglar, so se v sezoni 2018 odlično odrezali. V Kotečniku so nanižali lepe vzpone. Aljažu je uspelo v drugem poskusu preplezati smer Gollum 7c, isto smer je zmozel preplezati tudi Rok in s tem dvignil osebni mejnik, Kajetanu pa je mokra skala onemogočila, da bi bil uspešen v Reporterju Milanu 7b+/c. Rok je svoj plezalni nivo še stopnjeval in s preplezanimi tremi 8a-ji potrdil življenjsko formo. V domačem plezališču je suvereno splezal A je to, v Snoviku mu je uspelo preplezati 366 dni, v Kotečniku pa je premagal Nebo nad Berlinom. V odlični formi je bil tudi Aljaž, saj je preplezal svojo prvo 8a+, previsno smer Specialist za življenje, pravtako v Kotečniku. Na vrhuncu forme pa je Aljaž dosegel deseto težavnostno stopnjo, saj je premagal kratko, a zahtevno smer imenovano Tamavček, ocenjeno z 8b. Dober teden za tem se je s Tamavčkom uspešno spopadel tudi Andrej Trošt in na osebni seznam dodal še eno 8b. Vzpodbudna

je tudi novica, da sta se Andrej in Aljaž, kot tekmovalna naveza, udeležila plezalnega festivala v Kotečniku, ter v najtežji kategoriji osvojila prvo mesto. Skupno jima je uspelo preplezati 15 smeri do vključno težavnosti 7c.

Izstopa tudi Ambrož Novak, ki se v skali posveča predvsem balvanskemu plezanju. Skupaj z Rokom Molanom sta v družbi pravih balvanistov obiskala legendarni Fontainebleau. V tednu dni sta preplezala bogato serijo balvanov do vključne težavnosti 7b.

Moram priznati, da bi raje (ali vsaj lažje) pisal zgodbo o kakšnem podvigu, a pač »nisem šel« in je zato nimam. A vendarle ne gre, da ne bi dal od sebe vsaj nekaj stavkov. Zato bom izkoristil to priložnost za krajši premislek o tem, kakšno vlogo je imel in še ima v mojem življenju PAK.

S klubom sem se prvič srečal, če gre zaupati mojemu spominu, nekje v petem ali šestem razredu osnovne šole. Pred tem sem poskusil že s številnimi športi, a me noben ni dokončno pritegnil. Oče me je zato na predlog njegovega sodelavca in ustanovnega člana PAK Bojana Kurinčiča pripeljal na krožek v OŠ Brestanica. Prvotna zadržanost, ki spremlja vsak nov začetek, je kmalu izginila v sproščenem in igrivem ozračju, kakršnega drugje nisem začutil. In seveda, tudi samo gibanje v vertikali mi je bilo zelo všeč.

Sprva je to pomenilo nizanje top-rope poskusov čez tri previsne buhtlje na brestaniški steni. Prizadeval sem si, da bi plezal tako kot Mato, Tedi, Drejko, Sandra, Pero ... Nekje proti koncu osnovnošolskih let pa se je pričelo bolj sistematično delo na novi brestaniški pridobitvi, *bolderci* v manjšem gornjem prostoru. Najprej nas je nekaj bolj zagretil pod svoje okrilje vzel Pero in z nami delil metode treninga, ki jih je tudi sam preizkušal. Kmalu je štafeto od njega prevzel brat Drejko. Njegova močna predanost plezanju je okužila tudi nas in s takšno motivacijo so bili trdi in sistematični treningi pod njegovo taktirko prava zabava. Hitro smo napredovali, počasi se je kaj poznalo tudi na tekmah, z zamikom pa tudi v skali. Najlepši spomini mojih mladinskih let so vezani na ure, preživete na treningih, zlasti pa na dneve v domačem Armeškem, v Kotečniku in Ospu ter še kje. In na kasete zasavskega benda Hiša v Drejkovi in Sandrini katrci. Skoraj ni bilo sončnega vikenda, da se ne bi kam odpeljali.

Prav nobeno pretiravanje ni, če rečem, da je bil PAK moja druga družina, kjer sem se naučil številnih pomembnih življenjskih lekcij in se brusil kot oseba. Najbolj se je družinski značaj življenja malega *ferajna* izrazil na taborih, v Ospu, Arcu in Paklenici. Česar takrat verjetno nisem niti opazil, ker mi je bilo tako naravno in neprisiljeno, zdaj toliko bolj občudujem in spoštujem: koliko svojega časa in truda so v delo z mladimi vlagali naši »starešine«. Vsi po vrsti bi se lahko klatili po *bregih* in se *brigali* samo za svoje osebne plezalske cilje. Nihče jim ne bi mogel ničesar očitati. A vseeno so skrbeli tudi za *ferajn*, za prenos znanja in navdušenja za plezanje na mlade. Očitno je bilo živo zavedanje, da je društvo ali klub pogoj za dolgoročno preživetje neke dejavnosti v danem okolju in da klub deluje na načelu medgeneracijskega prenosa: kar je bilo vloženo v posameznika, naj ta preda po svojih zmožnostih in v luči lastnih izkušenj na mlajše.

Prav ta resnica je razlog, da z določeno mero obžalovanja gledam na prehter zaključek svoje tedanje plezalske poti. Ko sem v želji po še boljših rezultatih poleg rednih treningov treniral tudi na lastno pest, sem si pridela poškodbo, ki je zahtevala dolgotrajno rehabilitacijo. A nisem zmogel odločnosti, da bi se z njo potrpežljivo spopadel. Raje sem že pri šestnajstih izbral »študentsko življenje« in ga izživel šele po izteku dejanskega študija. Sem in tja sem tekom let srečal kakšnega PAK-ovca. Namesto prijetnih so mi ta srečanja vzbujala občutke krivde, celo sramu. Nisem izpolnil svojega dela nenapisane pogodbe. Čas, vложен vame, se ni obrestoval. Sem pa prepričan, da me ti občutki ne bi bremenili, če mi plezalska žilica ne bi še vedno skrito trzala.

Ko se je »študentsko življenje« pričelo malo umirjati, sem nekajkrat ponovno poskusil s plezanjem, a brez podpore mreže novega kluba ali plezalske klope me je ponovno pojavljanje bolečine v komolcih uspelo vsakič »prepričati«, da plezalke spet položim v kot.

Izgledalo je že, da bom ostal Ljubljančan, a sem se na koncu vendarle vrnil v Posavje. Kako mi je bilo *fajn*, ko sem leta 2015, po dolgih letih – jih je bilo res 15? – ponovno prišel na četrtkov *ferajn* in »nikome ništa«. »Bok-Cerko-lejga-ka-pa-ti« in že smo šli dalje z dnevnim redom. Poleg starih obrazov je bilo tudi kar nekaj povsem novih, a vseeno, kot da se v teh letih ni prav nič spremenilo. Dober občutek! Zdaj v klubskem življenju stojim nekako z eno nogo. Nekaj malega pomagam pri vadbi podmladka, nekaj malega sam *poplezujem*. Kolikor pač dopuščajo časovne in telesne omejitve. Želje so za kaj več, tako glede samega plezanja, kot glede pomoči pri vzgoji podmladka.

Občasno se sprašujem, kako klub danes, po dobrega četrto stoletja delovanja, opravlja svoje medgeneracijsko poslanstvo navduševanja vedno novih rodov plezalcev za svet vertikale, v primerjavi s časi, ko sem se v PAK-u sam navdušil za plezanje. V tem premisleku nisem prišel kaj dosti dlje od vprašanj. Klub ima danes verjetno največje število članov, kar jih je kdaj imel, dejavni smo v treh občinah, imamo urejena lokalna plezališča. Toliko otrok kot zdaj ni najbrž še nikoli obiskovalo krožkov. Toda, nekje se vseeno zatika. Otroci večinoma že do konca osnovne šole, najkasneje pa do konca srednje počasi izginejo z radarja in prenehajo plezati. Le redke

plezanje zares zagradi in naredijo kvalitetni preboj ali pa vsaj ostanejo aktivni. Je kriva pomanjkljiva infrastruktura? (Je bila včasih kaj boljša?) Delo inštruktorjev? Kaj tretjega? Le zelo redki otroci tudi odrastejo v klubske kadre in prenašajo svoje izkušnje na mlajše. Zdi se mi, da se tudi veliko redkeje kot včasih pelje mladino plezat v skalo, četudi se nekateri okoli tega trudijo (zlasti Andrej in Ambrož). Je kriva večja zaskrbljenost staršev za svoje otroke, strah vaditeljev pred pravnimi posledicami v primeru morebitnih nezgod? Se nam ne da?

Glavni priliv novih nosilcev klubskega življenja je skozi leta potekal prek tečajev ŠP in AŠ. Vzdušje je prijetno, a pleza se, sploh v hribih, ne prav veliko; gotovo manj kot včasih. Tiste, ki so nazadnje zarisali vsaj nekaj let trajajočo alpinistično pot, lahko preštejemo na prste mizarjeve roke. Imamo morda enostavno manjšo strast do plezanja? Ali je mogoče življenjski tempo res toliko hitrejši? Morda pa je pač treba vzeti v zakup, da je na začetku vsakega novega ustvarjanja, kamor gotovo sodi tudi zagon klubske dejavnosti, prisoten moment entuziazma, ki z leti pričakovano pojenja. Naj bo to še tako res, si moramo vzeti lekcijo iz svojih klubskih začetkov: zavedanje, da klub ne more živeti sam od sebe, po inerciji. Vsak mora biti pripravljen dati svoj delež, ne samo sprejemati. Neobhoden pa je tudi vsaj kanček pristnega navdušenja nad plezanjem. Tako si bomo tudi lažje odgovorili na zgoraj navržena in še kakšna druga vprašanja, ki se nam bodo zastavila v naslednjih desetletjih našega PAK-a.

KORAJŽA JE ŽENSKEGA SPOLA

Vir: Fototeka Gornjesavskega muzeja Jesenice

Iz leve proti desni: Aleksandra Voglar, Vlasta Kunaver, Mira Zorič, Lidija Honzak, Tanja Grmovšek, Marija Štremfelj, Tjaša Jelovčan, Anastasija Davidova, Maja Lobnik, Monika Kambič, Nevenka Dolenc, Irena Mrak, Mojca Švajger, Saša Mesec - avtorica razstave, sedita: Staza Černič in Danica Blažina, zraven Ines Božič in pred njo v počepu Sanja Vranac, zadržane pa so bile Martina Čufar Potard, Betka Galičič in Tina Di Batista.

V Slovenskem planinskem muzeju v Mojstrani je od septembra 2018 odprta razstava, posvečena najuspešnejšim slovenskim alpi-nistkam, ki so se vpisale in še pišejo slovensko alpinistično zgodovino: članicam ženskih odprav, izjemnim ženskim navezam in posameznicam.

Ponosni smo, da je med daleč nekromnimi imeni 20 najuspešnejših alpinistk, vpisano tudi ime naše Aleksandre Voglar.

Saša Mesec, avtorica razstave, je v prijetnem večernem vzdušju predstavila vsako posebej in povedala, zaradi katerih dosežkov so dobile mesto na razstavi. Razstavljenih je tudi veliko osebnih fotografij in osebnih predmetov ter vsi podatki o njihovih vzponih. Izšla pa je tudi muzejska časopisna priloga *Na štiri oči*, kjer smo se udeležence razgovorile o sebi in predvsem ženskih temah.

Vabljeni na ogled razstave do konca letošnjega aprila.

ALEKSANDRA VOGLAR – SANDRA

Zaupanje in prijateljstvo v ženskih navezah
Trust and friendship in female rope teams

Čuj iz Sandrinih ust!
She speaks about her climbs and experiences in a candid and honest way.

Sandra's herbal tea
The exhibition includes a collection of her climbing gear, including ropes, carabiners, and a climbing device.

Vir: Fototeka Gornjesavskega muzeja Jesenice

PRVENSTVO V ŠPORTNEM PLEZANJU VZHODNA LIGA

Besedilo: **MARTIN BEDRAČ**, koordinator Vzhodne lige

Vzhodna liga je prvenstvo v športnem plezanju, namenjeno osnovnošolcem in dijakom prvih letnikov srednjih šol. Cilj prvenstva je približati tekmovalno vzdušje najmlajšim tekmovalcem, torej tistim, ki se še niso srečali z aktivnim treningom in tekmami, za kasnejši lažji prehod na tekme državnega prvenstva. No, ta cilj je drugotnega pomena. Glavni cilj je predvsem zabava in prijetno tekmovalno vzdušje brez večjih stresov za otroke. Pleza se večinoma v težavnosti, na flash in z varovanjem od zgoraj. Prvi del smeri je navadno lažji, tako da se tekem lahko udeleži pravzaprav vsak, ki obiskuje kakršnokoli plezalno vadbo, tudi popolni začetnik.

V letu 2011 smo prvič* izvedli tekmo v balvanskem plezanju, navkljub težavam s primerno infrastrukturo. Vmes je športno plezanje postalo olimpijski šport s tremi disciplinami, tako da smo leta 2016 prvič izvedli tudi tekmo v hitrostnem plezanju. Obe disciplini, balvani in hitrost, sta izredno atraktivni in pritegneta še več obiskovalcev.

Pred letom 2007 se je prvenstvo imenovalo Prvenstvo osnovnošolcev Vzhodne Slovenije. Spremembi naziva je botrovala želja po večji prepoznavnosti in cilj k prvenstvu pritegniti še tekmovalce iz sosednjih držav, vendar pa se od leta 2014 tekem lahko udeležujejo le še tekmovalci iz Vzhodne Slovenije.

Vzhodna liga je leta 2015 pridobila status B državne lige pod okriljem nacionalne panožne zveze Planinske zveze Slovenije. Tekmovalci so tako registrirani tudi pri Olimpijskem komiteju Slovenije.

Prireditelj prvenstva – Zbor plezalnih klubov Vzhodne Slovenije – se v navezi z organizatorji tekem vseskozi trudi vzdrževati visok nivo tekem, ki je primerljiv z Državnim prvenstvom. Tekme so tako odlično organizirane, sodijo sodniki z licenco, prvi trije tekmovalci v vsaki kategoriji dobijo medalje, prvi trije v skupnem seštevku pa še pokale.

*Opomba uredništva: omemba prvih tekem v disciplini balvani in hitrost se v besedilu nanaša na obdobje po letu 2007, ko se je liga preimenovala v Vzhodno ligo. Tudi pred tem so tekmovanja že potekala v vseh treh disciplinah, PAK pa je prvo tekmo pripravil 3. aprila 1999, v Brestanici. Udeležilo se je 55 tekmovalcev.

BALVANSKA TEKMA VZHODNE LIGE V BREŽICAH

Besedilo: **MARTIN BEDRAČ**

PAK je bil med organizatorji tekem do leta 2007 (119 tekmovalcev), vendar je potem plezalna stena v Brestanici postala neustrezna za tako velike tekme (zadnji rekord je kar 312 tekmovalcev). S postavitvijo brežiške velikanke smo spet pridobili priložnost, da smo se izkazali kot organizatorji, kar nam je leta 2013, ko je tekmo vodil Nejc Pozvek, izredno dobro uspelo. Organizacija tako velikega dogodka nam je pobrala vse moči za naslednjih pet let.

Odločitev za balvansko tekmo 8. aprila 2018 je bila tako še posebej pogumna. S Sandro, vodjo tekme, sva se priprav lotila že več tednov prej, uredila vso papirologijo, dovoljenja, pogodbe, spisala prošnje za donatorje, sestavila seznam prostovoljcev PAK, seznam rekvizitov in potrebščin, se dogovorila s postavljalavcem in glavnim sodnikom, naročila malico za otroke, izbrala medalje, natisnila diplome, nabavila klubske majice in sklicala sestanek vseh udeleženi en teden pred tekmo.

Vsak mora namreč vedeti, kako tekma poteka, kakšne so vloge in po potrebi zamenjati tistega, ki omaga ali pride pomagat samo za določen čas. Zadnje dni je prizadevna ekipa (Arno, Mičo&Mičo, Nejc&Nejc, Samo, Gregi in Matjaž) očistila steno grifov in pripravila teren za postavljalavca smeri. Priprava tekme od zgoraj izgleda kot Lego igrica, koščki padajo skupaj in se počasi zlagajo v celoto, proti koncu pa gre vse skupaj čedalje hitreje. Kdor se še ni lotil tako velikega dogodka, ne ve, kaj dela adrenalin nekaj dni pred tekmo in kakšna je zadnja noč pred velikim dnem. Vsake tekme Vzhodne lige se v povprečju udeleži 250 otrok, čez dan pa še 500 do 700 obiskovalcev. Napak torej ne sme biti, vsa ekipa pa dela v smeri čim boljšega počutja naših gostov, ker to tekmovalci in njihovi spremljevalci tudi so. Na Občini Brežice prepoznajo tekmo Vzhodne lige v Brežicah kot športno prireditev širšega turističnega pomena na državnem in mednarodnem nivoju, kar je veliko priznanje za naš klub.

Tekma je bila popoln uspeh. Sistem tekmovanja je bil dobro preštudiran in natančno zamišljen, kar je pripomoglo k tekoči tekmi, brez večjih zamud. Da je vse potekalo tako, kot je treba, je skrbelo kar 40 prostovoljcev – članov kluba, ki so s prijaznostjo navdušili obiskovalce. Po tekmi sem bil tako vzhičen, da je čisto spontano nastal naslednji zahvalni e-mail:

"Še sam, kot pomočnik vodje tekme Sandre in kot koordinator Vzhodne lige, bi se želel zahvaliti in pohvaliti vse, ki ste na kakršenkoli način prispevali kamenček v mozaik nedeljske tekme. Seveda se organizacija takšnega velikega tekmovanja ne začne na dan tekme. Nekateri smo trdo delali kar tri tedne pred tekmo, da so se na koncu vsi koščki pravilno zložili in so tekmovalci, trenerji, spremljevalci, obiskovalci in tudi mi sami doživeli popolno tekmo z odličnim vzdušjem. Kar nekaj pohval sem prejel po tekmi, tako od trenerjev kot od staršev.

Želel bi poudariti, da je tekma Vzhodne lige res velik dogodek. Z izvedbo prireditve na tako visokem nivoju smo pokazali, da smo klub sposobnih ljudi, da znamo stopiti skupaj, ko je treba, in da lahko tudi na drugih področjih storimo precej več, kot si sami mislimo, da zmoremo. Odlična popotnica Sandri kot novi predsednici kluba.

Posebej bi izpostavil Nejca, ki je očitno zgrešil poklic ;-). Tako dobrega komentiranja še ni bilo na tekmah Vzhodne lige, pa tam komentirajo celo radijski voditelji z dolgoletno kilometrino. Če še niste vedeli, je spiker najpomembnejša oseba na tekmi in tudi najbolj gara. Hvala ti, Nejc, pričaral si nam res nepozabno vzdušje.

Za spikerjem vsekakor sledijo sodniki smeri. Aljaž Motoh, Andrej Trošt, Jerca Miklič, Mitja Voglar, Peter Sotelšek in Rok Molan, hvala vam, opravili ste res garaško in zahtevno delo. Tudi brez pomočnikov sodnikov nikakor ne bi šlo. Albin Pečnik, Bojan Zorko, Goran Butkovič, Gregor Cerjak, Gregor Miklič, Jernej Špiler, Katja Krejan, Mitja Kolman in Tit Voglar, hvala vam za nasmejane obraze in prijaznost, ki ste jo izkazali do tekmovalcev.

No, prej sem se malce zlagal. Glavni na tekmi je sodnik z licenco. Tokrat Rok Rabuza iz Rimskih Toplic, ves čas skoncentriran, namrščen, strog, pošten, vse pravilnike zna na pamet. Ni šans, da bi kdo kaj šmuglal, ne sodniki smeri, ne tekmovalci. Vsekakor si je zaslužil svojo tarifo.

Še kar lažem. Postavljavec smeri je najpomembnejši, saj pri smereh tekma obstane ali pade. Boštjan Potočnik je en najboljših postavljavcev v Sloveniji, smeri pa postavlja tudi v sosednjih državah. Zamislil si je res lepe balvanske probleme. Žal niso vedno dovolj znanje in izkušnje, kdaj potrebuješ tudi kanček sreče. Pri starejših cicibanah je bilo veliko delitev prvega mesta, kar je po eni strani slabo, po drugi strani pa si bodo tekmovalci zapomnili našo tekmo po osvojenih zlatih medaljah. Nekateri le na tak način pridejo do zlate medalje, kar je na koncu vseeno dobro.

Gremo po vrsti. Matija Bedrač in Jure Barbič sta poskrbela za fantastičen glasbeni izbor, še posebej v sklepnih fazah tekme, ko sta z udarnimi komadi pomagala najstarejšim v najtežjih balvanih. Carja!

Aha, sem pozabil prej povedati. Glavni na tekmi je tisti, ki postavlja ozvočenje. Tomi Naglič is the man! Ni boljšega daleč naokoli. Hvala, hvala, hvala.

Zdaj, ko sem zaključil z glavnimi na tekmi, bi se rad zahvalil še tistim, brez katerih pa sploh ne gre. Za prehrano tekmovalcev in kuhanje odlične instant kave so poskrbele Andreja Mlinarič, Mateja Felicijan in Tanja Tušek Sotelšek. Verjamem, da se je kak ata večkrat »pritrogal« do njih, pa ne samo zaradi kave ;-). Hvala tudi staršem tekmovalcev oz. mamam, ki so napekle razne domače dobrote. Tiste male šamrolce ... mnjammi, še bi!

Ha, Romana Tomšič! Če je poligon, potem je to resna zadeva. Pravi, profesionalen pristop in verjamem, da je marsikateri otrok doma več povedal o poligonu kot o balvanih. Roma, ti si zakon!

Lina Buršič in Živa Bezjak sta bili zadolženi za igralno-ustvarjalni kotiček, ki je pomemben del tekme, sploh pri mlajših obiskovalcih, ki z igranjem razbremenijo starše, da lažje navijajo za svoje tekmovalce. Lepljenka PAK je bila res« kulška«.

Za varnost in red v ogrevalni coni so skrbeli Samo Šmajgl, Matjaž Kužner, Nika Pavčnik in Saša Martinčič. Vsi tekmovalci so preživeli, se pravi, da so uspešno opravili svoje delo ;-).

Naše tekmovalce sta na nastope pripravljala Ambrož Novak in Maja Stopar. Po rezultatih sodeč zelo uspešno. Maje je bilo itak vsepovsod dosti. S Špilijem sta podelila zlate medalje vsem najmlajšim cicibančkom. Sladko delo!

Medalje in diplome sta podeljevala Sandra in Gorazd. Diplome so ultra hitro in natančno pripravile Brigita Kužner, Danica Pozvek Vidmar, Martina Lapuh in Urška Vračun, ki so ves dan skrbele tudi zelo pomembno info točko.

Brez obdelave rezultatov, ni podelitev. Tu mi je bila v veliko pomoč in prijetno družbo Mirela Ahmatovič.

Igor Dular je bil naš leteči nabavni in je priskrbel še vse, na kar smo pred tekmo pozabili ali premalo nabavili. Meni in Sandri je bilo zaradi tega veliko lažje. Hvala.

In za konec še posebna zahvala Brigiti Kužner, ki je oskrbela različne odrgrnine in zakrčene mišice. Samo veseli smo lahko, da ni imela preveč dela.

Velika hvala vsem še enkrat in upam, da se vsi dobimo na majskem pikniku ter se s prijetnim druženjem ob dobri hrani in pijači nagradimo za opravljeno delo in trud. Drugo leto pa vzamemo tekmo v težavnosti, kaj pravite?

V Posavskem alpinističnem klubu skrbimo za razvoj plezalnega športa, saj izvajamo redno plezalno vadbo za osnovnošolce in mladino.

Brestanica in Krško

AMBROŽ NOVAK,
vodja vadb v Brestanici in
Krškem

V Osnovni šoli Brestanica poteka organizirana vadba športnega plezanja za otroke ob torkih in četrtek od 16:30 do 18:00. Vadbe se lahko udeležijo otroci od petega leta starosti. Plezanje poteka na veliki umetni steni ter majhni (bolder) steni. Za bolj zagrizene tekmovalce potekajo treningi tudi v Mladinskem centru Krško ob ponedeljkih in petkih od 16:30 do 18:30.

Brežice

SANDRA VOGLAR,
vodja vadb v Brežicah

Vadba plezanja poteka na plezalni steni v Športni dvorani Brežice, vsak ponedeljek in sredo od 17:00 do 18:30. Otroci so razdeljeni v dve skupini, najmlajši plezajo na majhni steni, izkušenejši pa na veliki steni. Naši inštruktorji skrbijo za varnost ter program vadbe popestrijo z igrami in otrokom prijaznimi vajami.

Sevnica

NIKA PAVČNIK,
vodja vadb v Sevnici

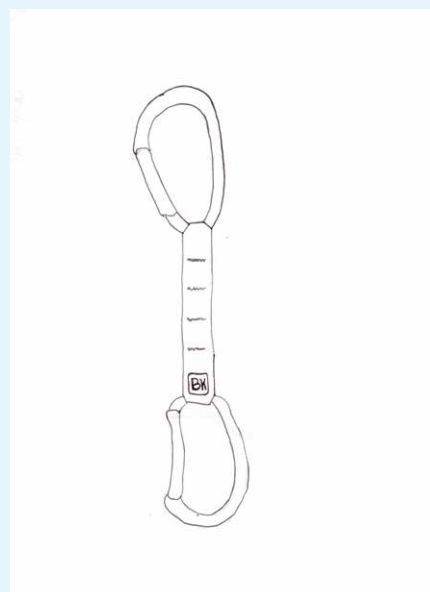
Plezalne vadbe za otroke nad 6. letom starosti potekajo v Športnem domu Sevnica: Prva skupina ob torkih od 17:30 do 19:00, druga skupina ob četrtnih od 17:00 do 18:30. Odrasli plezajo ob sredah od 17:00 do 19:00 in ob sobotah od 18:00 do 20:00.

Program vadbe je prilagojen otrokovim sposobnostim in starosti.

Laura, 11 let

Latoja, 15 let

Julija, 10 let

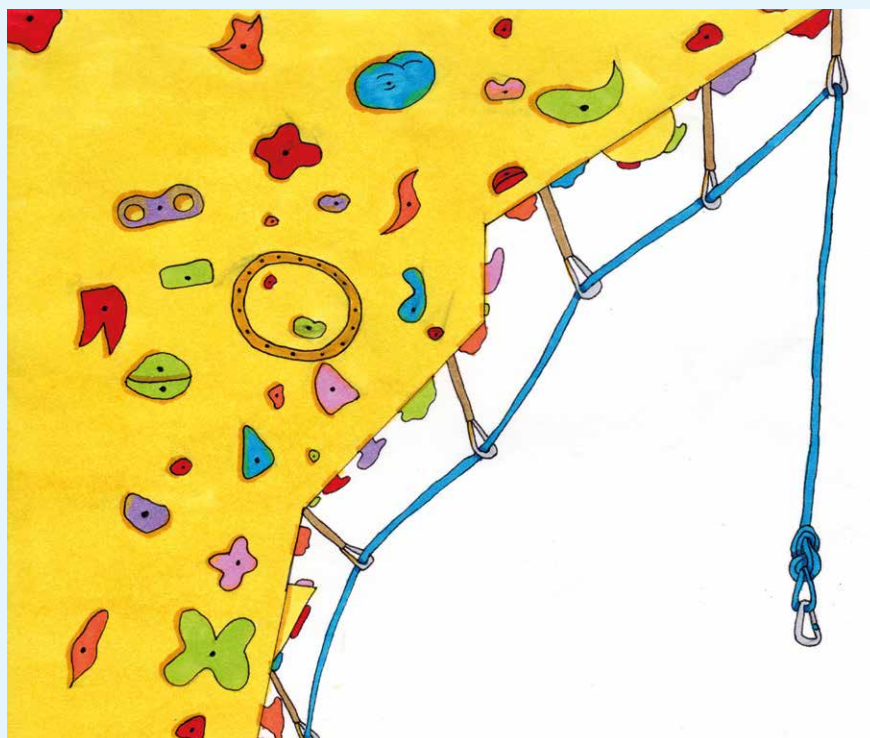

Simona, 11 let

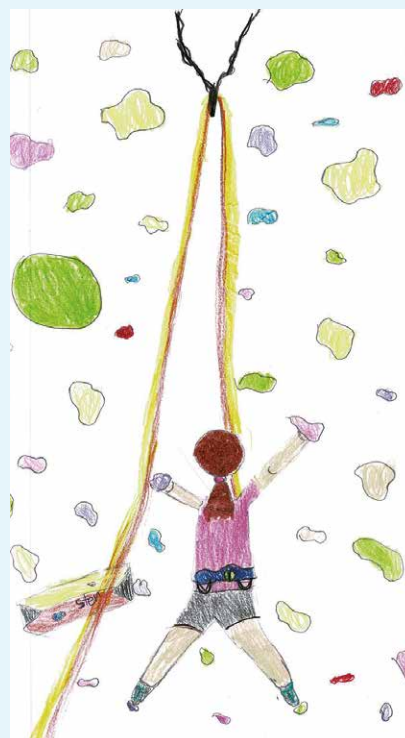
Zakaj rad plezam?

Plezanje mi je všeč, saj se tam sprostim in dobim nove prijatelje. Tudi na Vzhodni ligi lahko tekmujem, kar je velik plus. Všeč mi je tudi, zato ker treniram mišice. Veseli me tudi, ko grem s starši v Armeško ali v plezalni center. Najbolj mi je všeč, ko dosežem dober rezultat na tekmi.

Sven, 11 let

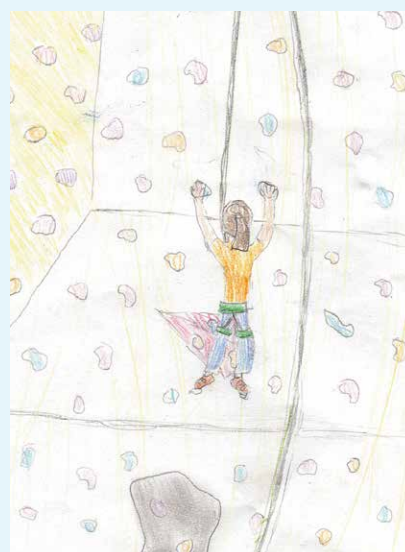
Vita, 13 let

Daša, 9 let

Jernej, 16 let

Eva, 10 let

Plezalni dan v Balvaniji

Med prvimi letošnjimi počitnicami smo s Posavskim alpinističnim klubom (PAK) odšli v plezalni center Balvanija. Na torkovo popoldne smo se zbrali na parkirišču pred Qlandijo in se odpravili v Ljubljano. Zaradi zastoja na cesti smo rahlo zamudili, a se zato kasneje hitro preoblekli in ogreli. Po segrevanju smo začeli s plezanjem. Sprva smo plezali lažje smeri in postopoma prešli na težje. S svojim plezanjem sem bil zadovoljen, saj sem kljub gneči odplezal veliko bolderjev. Vmes smo si vzeli odmor in si privoščili nekaj keksov in vode. Na koncu smo se še raztegnili in preoblekli ter se napotili nazaj v Krško. Na poti domov smo sicer zgrešili izvoz in se peljali proti Celju, vendar smo hitro obrnili in zavili na pravo avtocesto. Ta dan mi je bil zelo všeč in menim, da bi ga morali ponoviti, predvsem zato, ker mi je med počitnicami resnično dolgčas.

Anže, 13 let

Zala, 14 let

Neja, 7 let

Lara, 7 let

Moje plezanje

Na plezanje zelo rad hodim. Otrokom pomagam pri privezovanju na vrv z osmico in pri varovanju z grigrijem. Otroke učim, kako se pravilno priveže in pred plezanjem preverim plezalni pas, da je tako kot, mora biti, da so otroci med plezanjem varni. Pomagam jim pri zavezovanju plezalnih čevljev in posodim magnezij. Tako vsi skupaj uživamo na plezanju.

Ker že dolgo hodim na plezanje, rad pomagam pri pritrjevanju oprimkov na steno. Pred montažo jih očistim, da so sijoči. Z inštruktorji sodelujem tudi pri postavljanju smeri za tekmo.

Jaz se počutim na steni kot ptič. Na plezalnih urah mi je lepo, ker se imamo radi. Še posebno rad imam vse otroke in skrbim za njihovo varnost. Inštruktorji se z nami hecajo in mi z njimi. Vsi se počutimo varno; otroci z mano, ker vedo, da skrbim zanje in oni zame.

Tomaž, 20 let

Janez, 10 let

Lovro, 7 let

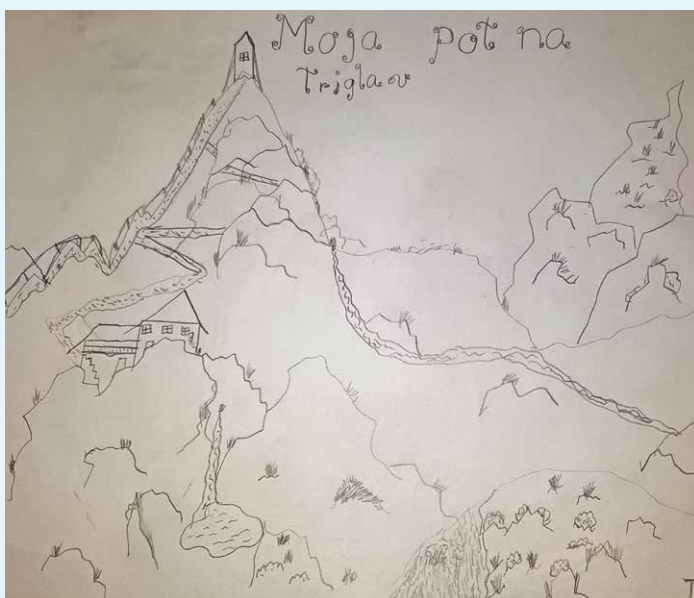

Planinski tabor

Tevž, 11 let

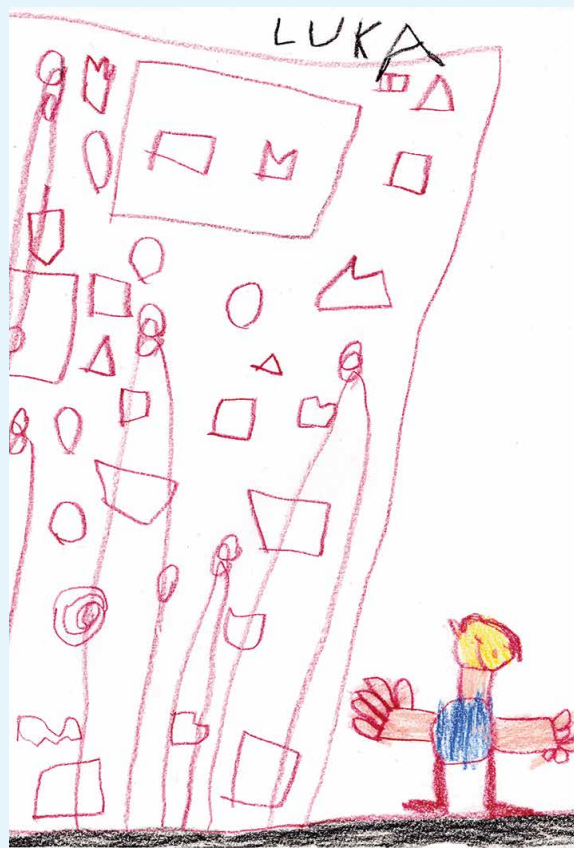
Vita, 9 let

Tevž, 11 let

Jan, 12 let

Luka, 6 let

LJUBEZEN DO ŠPORTA

Besedilo: **LINA BURŠIČ**

Zdi se mi, kot da sem še včeraj sama obiskovala krožek plezanja in so name pod steno pazili starejši izkušeni plezalci. No, danes pa sem tudi jaz v ekipi inštruktorjev. Svoje plezalne izkušnje, ki sem jih nabrala v kar nekaj letih plezanja, in znanje, dokazano tudi na izpitu za športnega plezalca, ter tudi ljubezen do športa zdaj prelivam na naše bodoče plezalne upe. Na prvi pogled se morda kakšnemu obiskovalcu telovadnice v Brestanici (ali Brežicah) zdi, da je delo na krožkih enostavno. Pri delu z otroki je potrebna velika mera odgovornosti in zbranosti. Otroška razigranost, njihova občasna neposlušnost in prevelika energičnost mi predstavljajo kar precejšnji izziv. Seveda se trudim po svojih najboljših močeh s kar največ energije in dobre volje zagotoviti dobro izpeljan krožek. Ves trud je poplačan, ko otroci z nasmehi na obrazih zapuščajo telovadnico in se radi vračajo. Z dosežki in dobrimi rezultati, ki jih bodo naši mladi plezalci dosegali na Vzhodni ligi in drugih tekmovanjih, pa bo naše veselje še večje.

Zanimanja za športno plezanje je veliko. Že najmlajši, ki obiskujejo še vrtec, uživajo v prijemanju barvnih oprimkov, starejši pa kar prekipevajo od adrenalina v sebi.

V veliko veselje mi je, da lahko z delom z mladimi upi prispevam svoj delež k Posavskemu alpinističnemu klubu in upam, da bomo skupaj še naprej uživali v plezalnih smereh.

ŠE VEDNO RAD PLEZAM

Besedilo: **KAJETAN VOGLAR**

V letošnjem letu se mi je zgodilo veliko stvari v povezavi s plezanjem. Nehal sem tekmovati na državnem prvenstvu in začel sem pomagati na vadbi v Brežicah kot prostovoljec v programu MEPI (Mednarodno priznanje za mlade).

V letošnjem letu sem izgubil voljo do tekmovanja, zato sem nehal najprej redno trenirati, nato pa tekmovati v državnem prvenstvu. Na začetku mi je bilo všeč, saj sem imel veliko več prostega časa za sebe. Po nekaj mesecih, ko sem popolnoma nehal plezati, sem pa to začel pogrešati. Počasi sem spet začel s plezanjem – malo na *bolderci* malo v Armeškem, kasneje pa v Brežicah na veliki steni. Zdelo se mi je, da se mi je po dolgi pavzi veselje do plezanja spet povrnilo in zdaj veliko raje plezam, kot sem v prejšnjih letih. Seveda sem bil na začetku popolnoma iz forme in je bilo kar naporno spraviti se nazaj, vendar s časoma sem se vrnil, pri čemer mi je zelo pomagalo, da sem začel pomagati na vadbi v Brežicah. To me je na nekakšen način malo prisililo, da sem v Brežicah enkrat na teden in po krožku eno do dve uri tudi plezam.

Na krožku sem začel pomagati zaradi programa MEPI, ki spodbuja k ustvarjalnemu in ciljno naravnemu preživljanju prostega časa. To je program, pri katerem imamo tri stopnje: bronasto, srebrno in zlato. Jaz opravljam tri mesece prostovoljstva – športa in veščin po izbiri, kar mi prinese bronasto stopnjo. Opraviti moram tudi dvodnevni pohod, na katerem moram prehoditi 12 km na dan, si sam kuhati, se orientirati po določeni terasi ter si sam postaviti prenočišče. Pri tem programu se naučimo vztrajnosti ter novih veščin. Ko imamo vse opravljeno, dobimo priznanje.

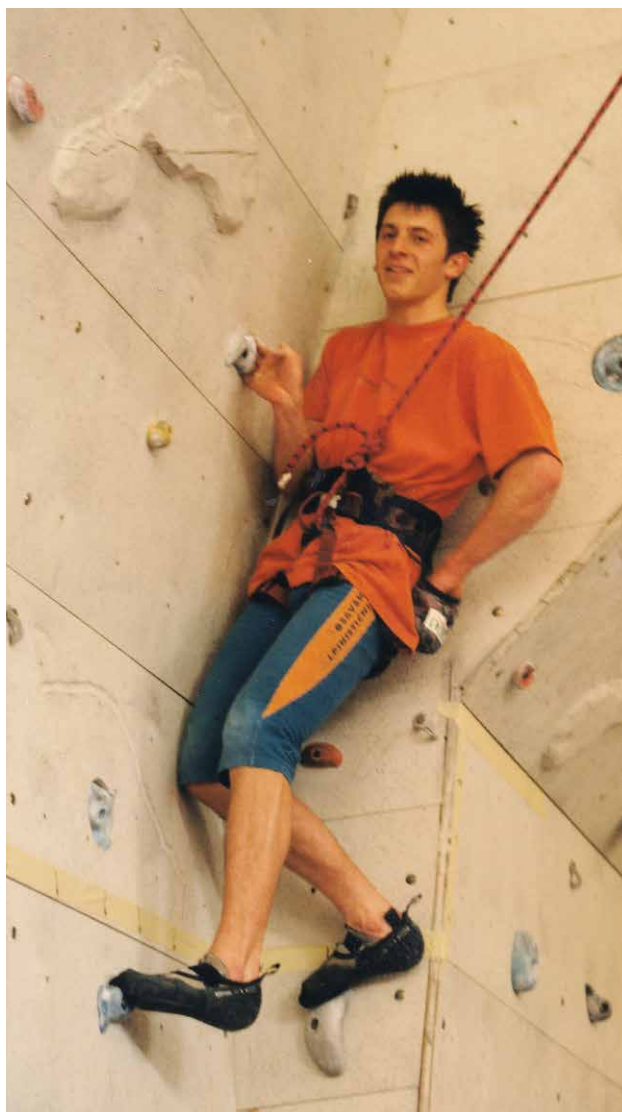
GREGA CERJAK

Na pogovor ga je povabil **NEJC POZVEK**

Gregor (lahko tudi Grega) Cerjak, med plezalci znan pod vzdevkom Cerko ali Cero, je filozof in magister poslovnih ved. Izjemno razgledan človek, s katerim deliva marsikatero misel (le da se preredko pogovarjava). Upam, da ste si že vzeli čas za njegov prispevek v tem biltenu, saj so tam postavljeni nekateri temelji za najin pogovor. Rojen v znamenju prvega leva in – z nekajletnim razmikom – deliva celo rojstni dan. Ob koncu 90-ih let smo skupaj preživeli večino prostega časa, združeni v takrat eno najperspektivnejših ekip mladih plezalcev na naših tleh (in tudi širše), pod mentorstvom Andreja Sotelška, pa tudi njegovega brata Petra ter Sandre Voglar. Dogodki in dosežki, ki ne bodo nikoli pozabljeni. Med njimi še posebno dobro pomnim večer, ko je Grega, takrat kot 3. Posavec (za bratoma Sotelšek) vpel sidrišče Guernice v Kotečniku, ocenjene z magično 8a. Malce pod vrhom smeri nas je, ko je prešel drugo in hkrati zadnje težje mesto v smeri, posedel z izjavo: »Sej mam še moči ko prasc.« Tudi to ne bo nikoli pozabljeno. Morda prav po za slugi tega zapisa.

Nejc: Dragi sogovornik, kdaj si nazadnje pri plezanju občutil zgoraj opisane občutke?

Grega: Uf, kaj pa vem, se bojim, da je bilo takrat nazadnje. Kmalu po tistem sem šel na praktično 15-letno plezalno pavzo. Potem so bili pač drugačni občutki – užitek ob ponovnem odkrivanju že pozabljenega gibanja v stiku s skalo, pa čeprav v 4-ki ali 5-ki, nastavljanje soncu z razgledom v dolino, na morje. Vendar nikoli več full gas, neobremenjen s poškodbami ipd. Tisti vzpon v Guernici pa mi je ostal v lepem spominu tudi zato, ker sem na enem obisku prej, preden sem smer zlezal, v njej padel z glavo nazaj in kar močno udaril v skalo. Me je kar prestrašilo. A sem vesel, ker se naslednjič nisem dal zмести.

Nejc: No, tudi te nezgode se prav dobro spomnim – še dosti bolj živo kot tvojega uspeha. Je plezalno udejstvovanje sicer prineslo kakšne strahove ali jih zgolj razbijalo?

Grega: Dejansko se tudi sam bolj spomnim te epizode! Glede strahov - sam nisem kak pretiran ljubitelj višine, kilometrina v skali je to nelagodje gotovo zmanjšala. Sicer ne enkrat za vselej, vsako sezono je treba na novo. In še, meni plezanje v vodstvu, posebej v skali, na zgornji meji sposobnosti, nikoli ni bil nek spontan "gušt". Če nas ne bi trenerji priganjali, se ne bi nikamor premaknil, ne bi dvignil nivoja. Verjetno tako ni bilo samo pri meni. Ampak, ko smo kaj dobrega splezali, pa je bilo veselje. Še premalo so nam težili! No, nikoli pa niso šli čez mejo, da bi nas silili v kaj, kar nam pa res ne bi sedlo. Npr. spomnim se tvojih poskusov in končnega uspeha v Joganandi. Meni je zbužala veliko strahospoštovanje, bolj kot Guernica. Zaribana platka z minimalci in tehničnim gibanjem. Mi je žal, da me ni kdo nateral vanjo (smeh).

Nejc: Se ti danes zdi, da si v plezanju dosegel svoje meje? Je ostalo še kaj prostora? Si zadovoljen s svojimi plezalnimi dosežki ali morda kdaj obžaluješ relativno hitro slovo od vrhunskega športa?

Grega: Mislim oz. upam, da jih še nisem. Nimam sicer nekega drajva po tem, da bi moral doseči neke težke ocene, rad bi pa nabral še lepo število vzponov neke fine konkretne težavnosti. Opogumlja me dejstvo, da so v zadnjih letih določeni 50- in več letniki nanizali nekaj vrhunskih vzponov in izenačili ali celo izboljšali dosežke iz svojih mladostnih let. Je pa to gotovo mogoče le s potrpežljivostjo in pametnim pristopom, prehitro navdušenje in zaletavost tja ne vodita. Pri meni je tako, da telo ne sledi (več) navdušenju. Če sem šparal ramo ali komolce ter se vrgel v tek ali kolesarjenje, so se hitro začela oglašati stopala, pa koleno. Oglasijo se iznenada, potem pa kar ostanejo ... Sprašuješ glede obžalovanja: bojda je fino, če človek reče, da v življenju ničesar ne obžaluje, ker te je to pač pripeljalo tja, kjer si in te oblikovalo v to, kar si. Sam še nisem čisto na tej stopnji zena. Žal mi je, da nisem takrat v srednji šoli, ko sem si pridelal poškodbo obeh komolcev, opravil potrebne rehabilitacije in se vrnil v plezanje. Če gledam nazaj, sem imel veliko priložnost, Drejko me je tam nekje pri štirinajstih počasi vpeljeval v skalni alpinizem. To je prav gotovo ena nenapisana zgodba.

Nejc: Rad verjamem in zelo razumem, o čem govoriš; sam prav tako še upam, morda na 50-ta :) Pa te dandanes, ko si že družinski človek, v letih, za katera se nekako govori »zdaj ali nikoli« (v smislu, da si osnuješ neko kariero oz. življenje) še vleče v visoke stene, v alpske skalne smeri?

Grega: Bi rekel, da je »zdaj ali nikoli« moment vendarle že mimo. Me pa vleče v stene. Ne v kakšne pretirano zahtevne stvari, želim plezati v razumnih mejah tveganja, pa se pri tem imeti čim bolj fajn. Mazohizem zavoljo dosežkov me ne mika. V vsakem primeru pa bom moral končno oklestiti kilograme in počasi iz režima rehabilitacije po operaciji preiti v režim treninga. Upam, da bo, ko se uplezam, na ferajnu še kdo z izkušnjami, ki ga bo vleklo v hribe. Nejc?

Nejc: Bi znal biti prav on (smeh). Tudi z velikim veseljem. Le da trenutno nad menoj, ko sem izpuštil eno celotno sezono zaradi težav s stopalom in družine, visi precej razmišljanja o tveganosti početja. Rekel bi nekakšen strah. Ko s tem opravi (če opravi), te gotovo povabim. In ne boš edini. Še z mnogimi bi si želel deliti vrv. To me v bistvu navdaja z veliko upanja in me motivira, da bi se še kdaj vrnil. Kaj pa je glavna motivacija za plezanje pri tebi? In s kom najraje deliš vrv? Imaš tudi ti že ogledane plezalne partnerje za prihodnost?

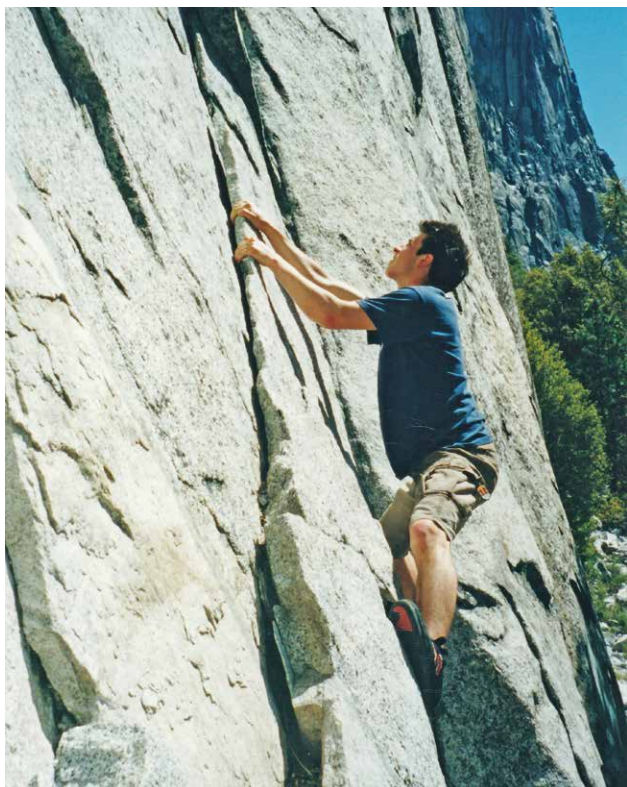
Grega: Res upam, da se boš vrnil. Pa saj se ne rabiš it matrat v šodr in podrtijo, je dovolj lepe skale naokoli ... Sam trenutno kaj preveč v prihodnost ne gledam. Vseeno malo računam na Matota, Zeca, Perota, pa tebe, še kdo bi se našel ... Zdaj se veselim, da bova z Matejo hodila uživat kam na sonce v petke (mišljena težavnost smeri; op. a.). Motivacija? Vidiš, o tem pa nikoli ne razmišljam. Pač – vseh mi je stik s skalo, bližina narave, pa res je dober občutek v gibanju, ko dela celo telo.

Nejc: Imaš oz. si imel kdaj občutek, da gre za (mnogi se radi izrazijo tako) posvečen šport? V smislu, da je tako kompleksen in kompleten, da mu praktično težko kaj dodamo in odvzamemo. Tu mislim na vse oblike plezanja, še posebej alpinistično udejstvovanje, kjer sta doživetje in stik z naravo praviloma globlja. Je npr. izraz »več kot šport« upravičen?

Grega: To je pa vprašanje, za katerega si ti gotovo bolj poklican, da deliš svojih pet centov. Ali pač kdo drug, ki je kaj splezal v hribih. Če pa že naj malo pofilozofiram iz naslanjača, je zame šport ena velika družina raznoraznih oblik fizične aktivnosti. Vsaka prinese nekaj svojstvenega, nek svoj vidik popolnosti, pri čemer ni enotnih karakteristik, ki bi veljale za vse. Se pa alpinizem gotovo odlikuje po izjemni raznolikosti gibanja, hkrati pa lahko vzbuja tudi občutke, ki se pri večini drugih športov ne porajajo. Razlogi so na dlani: potencialno visok nivo tveganja in zahtevnost njegovega obvladovanja, življenjska soodvisnost soplezalcev in s tem povezana odgovornost; stik z nekoristnim svetom, ki ni narejen po meri človeka.

Nejc: Sam bi odgovoril podobno. Si pa z načinom življenja oziroma delovanja na različne načine vse bolj krčimo nekoristni svet; vse je vedno bolj po meri udobnih standardov vsakdana. Odmik je zato toliko bolj dragocena dobrina in upam ter si prizadevam, da bo pristna plezalna avantura, alpinistično doživetje, ohranilo svojo veljavo in – zdaj se bom razkril – posvečenost. Slednja je po mojem mnenju doživetja na globoko osebni ravni in jo različni plezalci (morda bi bilo na tem mestu bolje govoriti o alpinistih) različno dojemamo, čutimo in posledično izražamo. Morda je tu vredno spregovoriti o tem, zakaj si npr. izbral plezanje in ostal pri njem oz. se po dolgih letih premora vrnil? Kateri so ključne privlačnosti tega športa oz. oblike gibanja?

Grega: V veliki meri to, kar si sam pravkar izpostavil, se pravi umik iz vsakdana, torej ne zgolj športanje z utilitarnim pridihom ala fitnesiranje, tek ipd., kjer greš za uro ali dve delat na tem, da bi bil fit. Plezanje, pa ni treba iti kam prav posebno daleč, ima pa ta avanturistični presežek. Potem je tu fascinacija nad gmotami skale, tem večje so, toliko bolj. Mislim, da je plezanje, sploh pa alpinizem, pisano na kožo

tistim, ki se radi »zadevamo« z občutjem sublimnega, to je, da občutiš majhnost in nemoč pred pradavnimi silami narave, a hkrati s tem, ko se jim ne pustiš premagati, iztisneš nek občutek moči. Podobno verjetno občutijo jadralci kje na odprtem morju, ali pa globinski potapljači. Poleg tega pa, če pogledam nazaj,

kaj je mene pritegnilo k plezanju, je tudi ta »taborniški« ali pa reciva družinski duh med plezalci, sploh v mladostnih letih mi je bilo to res všeč in je velik del tega, zakaj sem še danes pripaden PAK-u.

Nejc: Menim, da si to izredno dobro opisal v svojem prispevku, kjer s tem v zvezi izpostavljaš tudi našo odgovornost do prihodnjih rodov. Vezano na to – plezanje je v izjemnem porastu. Naše stene so na vadbah polne mladeži. Kje vidiš glavne prednosti tega športa (ali oblike gibanja) zanje?

Grega: Glavna prednost je velika raznolikost gibanja, delajo roke, noge in trup, potrebni so moč, vzdržljivost, ravnotežje, eksplozivnost ... Mislim tudi, da z najmlajšimi dobro delamo, dobijo pravo zmes igre, splošne motorike, pa odmerek samega plezanja. Menim, da je to pomemben del tega, zakaj se število mladih iz leta v leto večja – poleg seveda velikih uspehov slovenskih športnih plezalcev na svetovni sceni. Toda, na dolgi rok, mislim, da je to premalo. Če me vprašaš, kaj je recept za delo z mladimi v prihodnje, bi, če izhajam iz sebe, kot glavni sestavini omenil tole: prvič, prepričan sem, da bodo ostali v plezanju tudi na dolgi rok, se pravi tudi po osnovni in srednji šoli (in nekoč prevzeli štafeto v klubu) le, če se okužijo s skalo ter z avanturo. Treba jih je čim večkrat peljati ven v skalo, po možnosti za več dni. In drugič: vsaj mene je najbolj motiviralo to, če sem se lahko zgledoval po starejših in zagnanih ter jih skušal premagati. Lahko imaš še tako napredne metode treninga, boš po moje mulce težko motiviral, če jim samo s palico kažeš, kateri grif naj primejo naslednji. Saj se spomniš, vsi smo se gnali, da bi splezali kak težek bolder, ki ga je splezal Drejko, pa Berniki ...

V Brestanici je stanje na tem področju malo boljše kot v Brežicah. V Brežicah je starejša skupina samo ena (ne dela se posebej s tekmovalci) in pred seboj nimajo zgleda, ki bi jih vlekel. Vsekakor pa bi bilo delo v Brežicah lažje, če bi imeli vsaj manjšo previsno bolderco.

Nejc: O infrastrukturnih rešitvah sva se pogovarjala že pred leti. Brez dvoma bo potrebno zagristi v to. Pa olimpizem? Kje vidiš njegove pluse oziroma minuse? Mene, žal, ne navdaja z optimizmom. Spremembe in eksperimenti, ki jih izvaja krovna organizacija IFSC v zadnjih letih s tekmovalnim sistemom in disciplinami, niso všeč niti tekmovalcem samim. Kaj nam prinaša »korporativna« prihodnost športa?

Grega: Teh zadev, sploh nedavnega razvoja, ne poznam kaj dosti, glede tega sem čisto

zunanji opazovalec. Vem samo to, da gre plezanje na olimpijske igre. In da bo tam tudi hitrostno plezanje, ki mi res ni blizu, verjetno tudi večini tekmovalcev ne. Bog ve kak okulthen vzhodnoevropski lobi je izsilil vključitev te discipline. Drugače pa to, da gre šport na olimpijske, govori o njegovi globalni prisotnosti in naraščajoči priljubljenosti. Če špekuliram, bo s to masovnostjo in s tem povezano večjo vlogo »korporativnih« interesov plezanje morda za večino (novih) plezalcev pridobilo bolj »utilitaren« značaj, kot kakšen cross-fit. Prepričan pa sem, da bo tudi za old-school plezalsko izkušnjo, ki ji ne gre le za instagram prezenco, ostalo še dovolj prostora. Kje pa ti vidiš nevarnosti?

Nejc: Najprej bi dodal, da so ljubiji predvsem medijski oziroma, ko sva že vpeljala ta izraz – korporativni. Za olimpijado potrebujemo atraktivno zmes plezalnih disciplin, ki bo v minuti zadovoljila zahtevnega sodobnega gledalca. Komu se (razen seveda strokovni publiki) da zares gledati disciplino težavnosti, ki traja 6 ali več minut (verjetno podobni občutki kot 1500 metrov kravl), ali pa 4-minutno obupavanje plezalca pred nemogočim balvanom? Na koncu je odločitev seveda logična – na dolgi rok nova disciplina, a očitno še ne v Tokyu.

Sicer pa se bojim ravno krčenja prostora za old-school plezalno sceno. Bojim se, da bodo plezališča postala telovadnice. Brezodnosna, brezosebna ...

A vrniva se v domače loge in za konec rešiva naše društveno tkivo. Napotke za usmerjanje dela z mladimi si odlično strnil. Bistvo sta gotovo doživetje in zgled. Tako je, če smo iskreni, na mnogih področjih v življenju. Sodobni način življenja pa nam, tudi z atomizacijo, jemlje moč (čas in energijo), ki bi jo morali na predstavljeni način (z doživetji in zgledom) vlagati v našo bodočnost. Morda te tu pobaram o mnenju glede ključnih smernic, kako bi kot društvo (v organizacijskem smislu) lahko ukrepali, da se zoperstavimo pastem (bolje izzivom), ki se nam postavljajo na pot? Že dolgo namreč precej nemočno rešujemo usihanje vira klubske energije. Način dela v klubu, predvsem z mladimi, terja vedno več, tako rekoč profesionalizem, na drugi strani se gore zdijo vedno dlje, instant alpinizem izpodriva prava doživetja, ljudje si z manj vložka želijo vedno več ... Kje vidiš rešitve? Kako se postaviti v času in prostoru? Mimogrede, oceno alpinistične sezone na zvezi ravni sem zaključil z vprašanjem: »alpinist, bodeš ti oblikoval vrednote 21. stoletja, ali odo one oblikovale tebe?«

Zagonetna vprašanja. Tudi sam včasih o njih premišlujem, a nimam nekkih zadovoljivih

odgovorov, kvečjemu še več vprašanj. Mogoče se odgovorom malo približava z naslednjim premislekom. Ne moremo pričakovati, da bodo štafetno palico vedno nosili isti ljudje, poanta je, da se jo preda. Morda bi lahko rekli, da ima klub strukturni razlog, zakaj ne pride do medgeneracijskega prenosa znanja in organizacijskega zagona. Pretežni del energije se usmerja v vadbo mladih na način športnega krožka. Taka formula ne bo dala novih kadrov, niti konsistentno vrhunskih rezultatov, prvih zato ne, ker manjkajo tisti elementi, ki sva jih naštel zgoraj, drugih pa zato, ker v vadbo z mladimi ne gremo »all in«. Vaditelj in inštruktorjem vzame delo precej časa in energije, dela se pa nekako na dve tretjini. Morda bi morali razmisliti o nekakšni notranji specializaciji, kaj pa vem. Poleg notranjih razlogov pa je verjetno kaj tudi na splošni družbeni klimi. Skupnostne oblike organiziranja na vseh ravneh družbe usihajo, s svetlimi izjemami tu in tam. Kdo pa še ima čas za »jebivetrstvo«, pa za skupnost? Sicer pa se je mogoče treba tudi malo upreti skušnjavi, da mitiziramo preteklost in jo skušamo ponoviti. Ni bilo prej vse tako fajn, niti ni zdaj vse brez veze. Ampak ja, brez doživetja in zgloda ne bo šlo.

Nejc: Hvala za to misel. Absolutno bo treba preseči okvire in mite preteklosti. Einstein je enkrat prijavil: »Neumno bi bilo venomer delati isto in pričakovati drug rezultat.« In za konec: katero smer boš najprej splezal, ko zaceliš ramo?

Grega: Po operaciji sem si prvič nadel plezalne zadnje jesen, ko smo z Matejo in Svitom plezali trojke v Vipavi. Od takrat dalje nič, zdaj pa gremo ta vikend plezat 4-ke in 5-ke. Za naprej nimam konkretnih smeri v mislih. Ko se uplezam, bi jih rad Nad Savo preplezal čim več, pa v Kotečniku ne bo dolgčas. Sicer pa sem si nedavno kupil knjigo Slovenske stene. Želim si splezati lepo število alpskih klasik. Ob priliki ti prinesem knjigo in te bom prosil, da obkrožiš glavne lepote.

Nejc: In kam boš peljal družino na plezalni dopust?

Grega: Klasika, kam na hrvaško obalo, čez čas pa na Korziko.

Nejc: Cero, hvala ti za čas in misli. Menim, da je nastal zelo dragocen zapis. Srečno!

Grega: Hvala tebi za dobra vprašanja in pogovor. Nadaljujeva kdaj ob pivu po plezariji.

V OBJEMU DURMITORJA

Besedilo: **ROMANA ZORKO**

Začelo se je takole. Narava nam je na Bohorju, le nekaj dni pred slovenskim kulturnim praznikom, ponudila pravo zimsko pravljico. Špic hrib nam je na enem svojih pobočij, tistim, obrnjenim v smeri Ravnega Loga in Oslice, prihranil lepo odejo pršiča. Do tistega trenutka še nedotaknjena, kmalu porisana s soncem obsijanimi vijugami. Prava smučarska poslastica! Priprave za Durmitor. Ampak ali je res napovedano slabo vreme? Sploh gremo? Tako daleč?

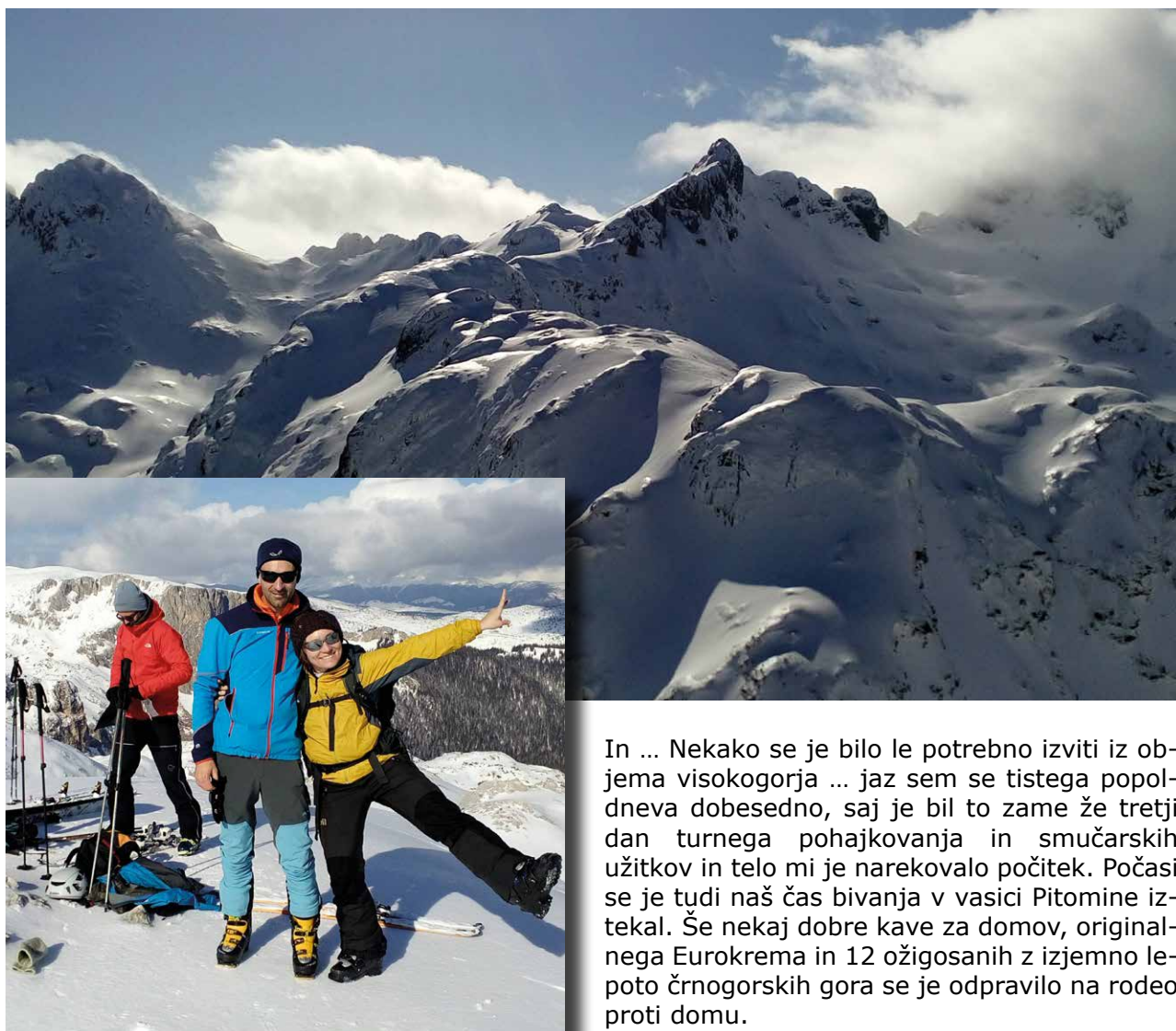
Kljub dvomom, se nas je nabralo ducat pogumnih! Pobudnik tega smučarskega oddiha je bil Dularjev Iggy. Predstavil nam je Jovana »Crnogorca«, našega vodiča, lastnika kočice »Nevidženo«, kjer smo bivali naslednjih 5 dni. Ni veliko manjkalo, da bi kočica res ostala nevidena. Po poldnevem potovanju, večinoma v snežnih razmerah, smo se tik pred ciljem znašli v zametih snega na cesti. Ni šlo ne naprej ne nazaj, ne z verigami, ne vzvratno, ne z zaletom, ... enostavno je bilo potrebno vzeti lopate in odmetati del ceste. Prava zimska idila za dekleta (Matejo, Majo in mojo malenkost), ko smo dečke opazovale pri delu (hih). Ni bilo dolgo, ko smo, po dobrodošlici in nastanitvi v pravcati v tradicionalnem stilu zgrajeni leseni kočici in dvournem spancu, tudi me občutile, da se v teh krajih zima ne heca. V vetru in snegu smo se odpravili na popoldansko turo. Torej z napovedjo vremena se le niso ušтели. Takole imamo: mrzlo, megleno, sneženo ... A smo se res tako daleč pripeljali, da bomo 5 dni

tavali okrog? ... Take in podobne misli so se mi motale po glavi po neprespani noči. Naenkrat smo se znašli na grebenu v smeri Male grede. Lezli in lezli smo počasi, se upirali vetru, rezali meglo in prispeli do točke, ko s smučmi ni šlo več naprej. Preudarili smo, da je to za ta dan dovolj. Še spust, ki pa je bil v novozapadlem snegu odličen, in smučarski cilji so bili vsaj zame za ta dan izpolnjeni.

Ko smo prešerno vstopili v nov dan, smo cilje prilagodili trenutnemu razpoloženju in sposobnostim dojemanja jutra. Skoraj nemogoče! Sonce nas je vabilo tako močno, da smo zapregli smuči, pa čeprav nekateri samo do smučišča Žabljak. Tudi iz doline je lepo opazovati gore. Vendar nekaterim ta misel ni našla pravega mesta v duši in telesu. Seveda ne! Treba je bilo iti na smučkah nekam tam gor! Skupaj s Petrom, Mitjo in Matejem smo se odpravili proti vrhu smučišča, 2313 metrov visokemu Savinem kuku, medtem ko je ostala družina urila smučarsko tehniko na odlično pripravljenih progah malo nižje. V nasprotju s soncem obsijanem jutrom, so nas na vrhu pričakale prave zimske razmere, tako da smo hitro sprejeli odločitev, da bo pivo v najbližji »gostioni« naslednja stvar za dušo privezat. Dan smo zaključili slovenskemu kulturnemu prazniku primerno – z domačo kapljico in suhimi dobrotami kralja živali naših krajev. Kulturno. Kajti naslednji dan se je napovedovalo najlepše vreme v času našega bivanja v srcu Durmitorja in to je veljalo izkoristiti v polni meri.

Popeljal nas je veličastnosti in divjini naproti. V tistih urah smo si pot utirali med gozdovi, rezali deviško snežno odejo, opazovali durmitske vrhove in poslušali zvoke narave. Peter je kar resno na znanje vzel govornice, da se v teh krajih okrog potikajo volkovi in če so lačni, uuuuuuu, bežimo! Previdnost in oziranje čez ramo zadnjega v koloni torej ni bila odveč. No, izkazalo se je le to, da smo iz kakega skrivnega kotička na plan zvalili »volkca«, psička, ki nas je vztrajno spremljal več kot pol poti. Pa smo le pridobili lokalnega vodiča! Jovanu, ki pozna vsak korak poti teh gora, je namreč tiste dni zdravje pošteno ponagajalo. Prepuščeni lastnemu kompasu in občutku za osvajanje cilja, smo dosegli Čvorov Bogaz, 2152 m. Skupaj z Matejem, Boštjanom, Igorjem, Miho, Petrom, Mitjo in Matejo sem uživala trenutke v objemu sonca in okoliških vršacev. Upam si trditi, da je tam gori vsakemu od nas srce vriskalo od veselja, hkrati pa nas je napolnil nek notranji mir, občutek, ko veš, da nikomur ne jemlješ energije, hkrati pa te polni nekaj, kar v tistem trenutku najbolj potrebuješ.

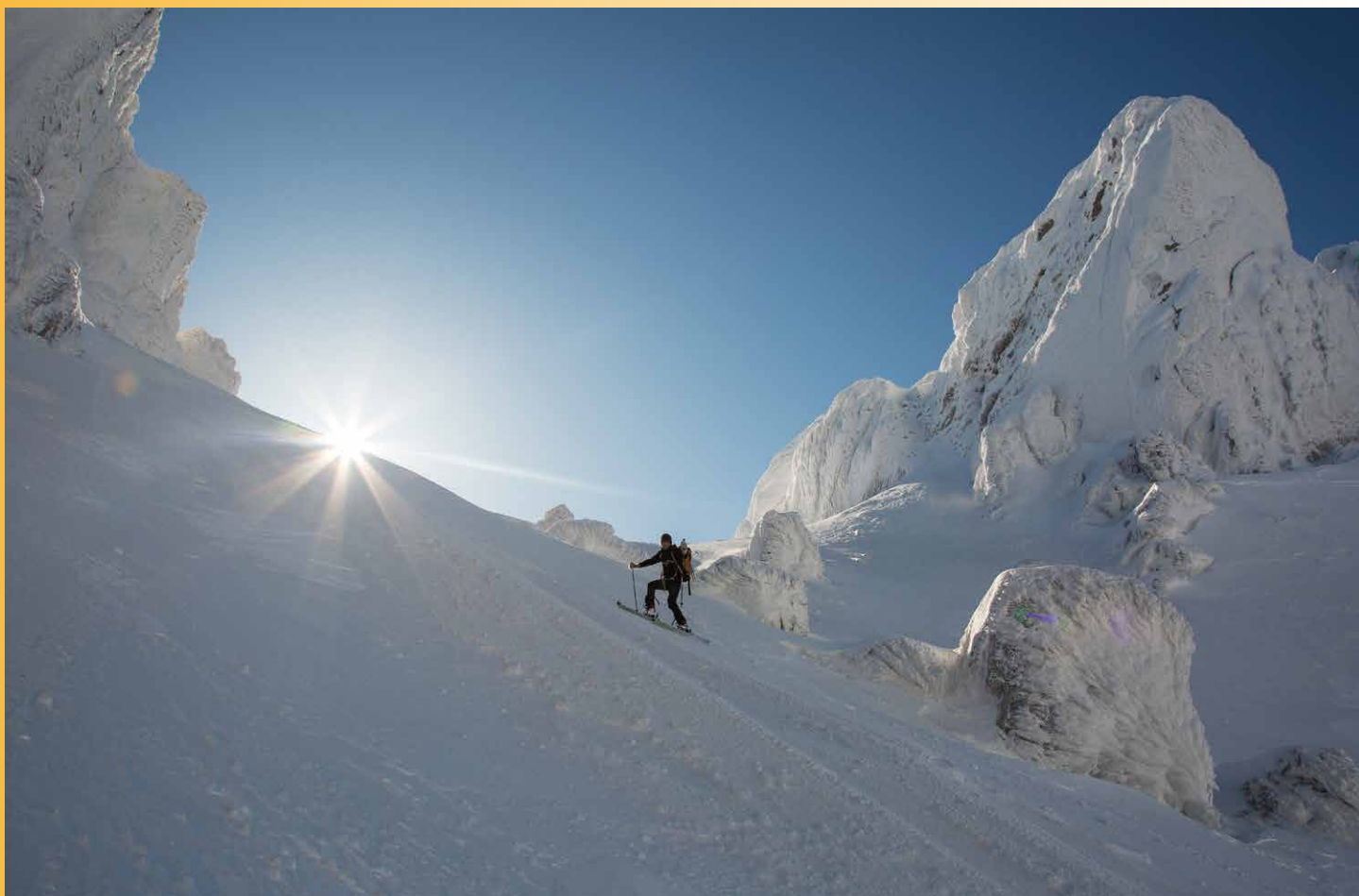
In ... Nekako se je bilo le potrebno izviti iz objema visokogorja ... jaz sem se tistega popoldneva dobesedno, saj je bil to zame že tretji dan turnega pohajkovanja in smučarskih užitkov in telo mi je narekovalo počitek. Počasi se je tudi naš čas bivanja v vasi Pitomine iztekal. Še nekaj dobre kave za domov, originalnega Eurokrema in 12 ožigosanih z izjemno lepoto črnogorskih gora se je odpravilo na rodeo proti domu.

DURMITOR

Fotografije: **ANDREJ TROŠT**

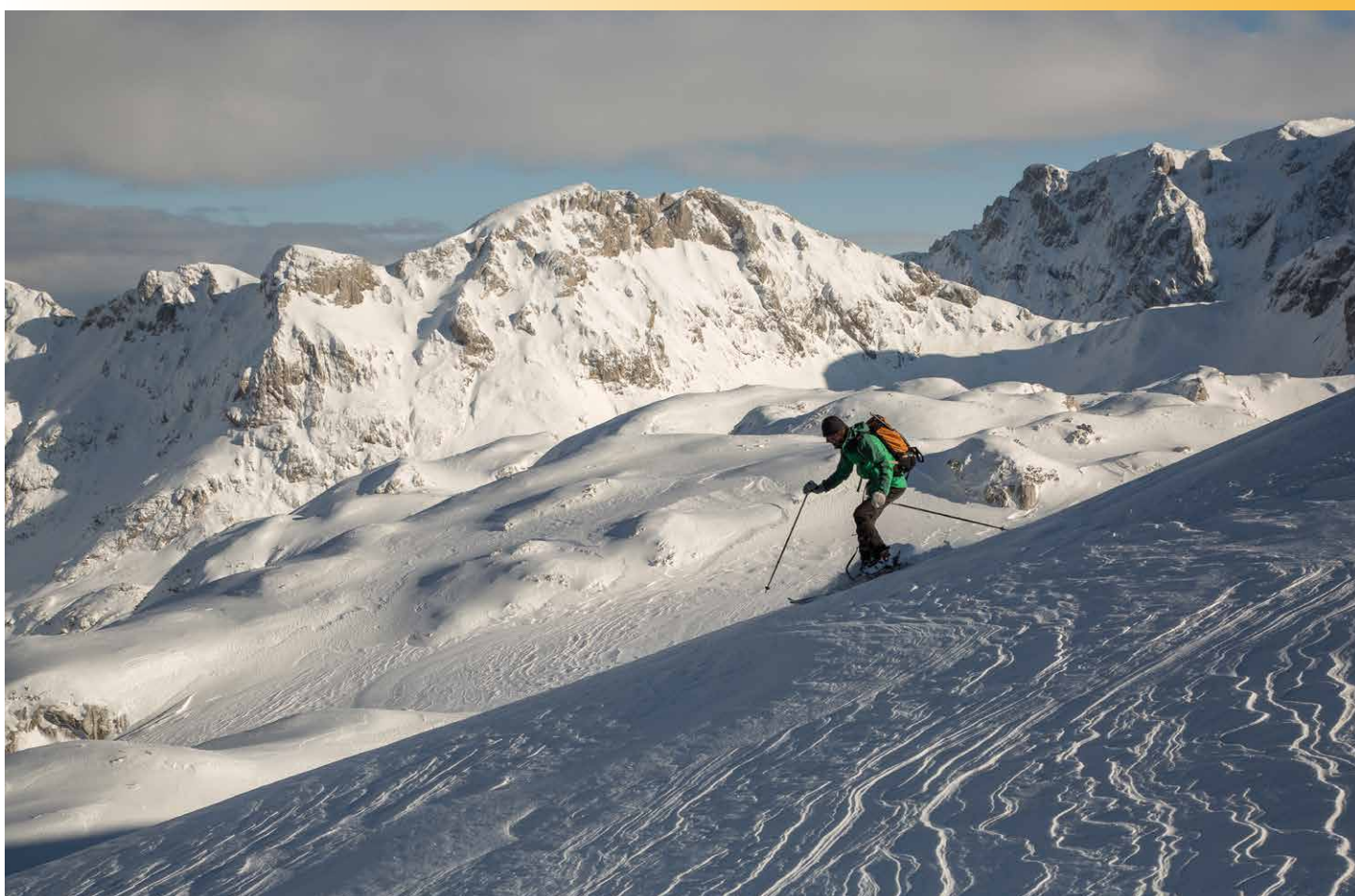
Bobotov Kuk

Sedlo Trojni prevoj

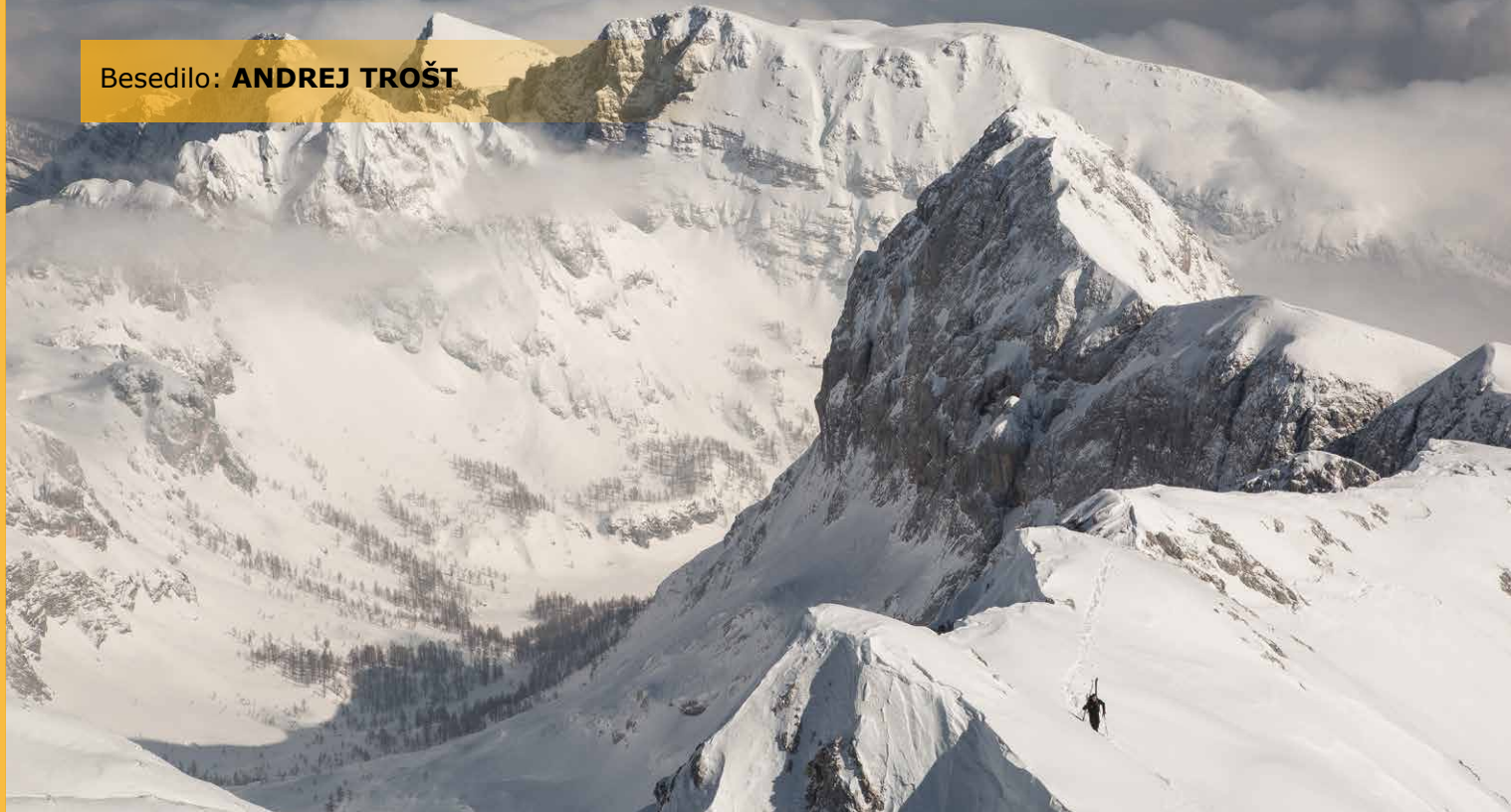
Sedlo Velika Prevoja

Međed v ozadju

SILVERTEJJP

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**

Najbolj mrzlo jutro meteorološke zime 2018 je bilo na zadnji dan februarja. V Ratečah so izmerili $-21,1^{\circ}\text{C}$, tudi drugod po naši domovini (Celje, Kočevje, Brnik) se je živo srebro spustilo do -20 . Mediji so opozarjali, naj se nahajamo v zaprtih prostorih, za pečko, in tudi za domače živali je bilo rečeno, da naj jim nudimo toplo zavetje, saj bodo dnevne temperature ostale globoko pod lediščem. Upošteval sem opozorilo in za svojega štirinožca poskrbel, da se je grel na toplem, sam pa sem se namenoma podal v polarni mraz. Izbral sem kraljevsko turo na Kanjavec in zraven povabil še Silva in Igorja.

Ob šestih zjutraj smo parkirali na vstopu v dolino Voje, od koder je bilo naše izhodišče proti planini Krstenici. Igor je prižgal webasto gretje, pojedli smo Silvove ajdove palačinke in se obuli kar v avtu, ker je zunaj pošteno stiskalo. Ko smo se *zrihtali*, se je tura začela. Utirali smo gaz v zasnežen breg med podrtimi drevesi. Snežni kristali so iz minute v minuto rasli na naših oblačilih in nas spreminjali v ledene može. Na Krstenici nas je pozdravilo sonce, ki ni kaj prida grelo, saj je bil mraz močnejši. Tudi malica iz nahrbtnika je zmrznila, da je pod zobmi kar škripalo. Da o trdoti energetske tablice ne govorim. Takšne razmere so pravi pogoji za testiranje opreme. Glej ga

zlomka, pojavil se je že prvi problem. Zadruga na nahrbtniku se mi je med odpiranjem strgala. Ne bi se veliko sekiral, če bi šlo za stranski žep. Ker je bila to glavna zadruga, brez katere se nahrbtnik prepolovi in odpre kot knjiga, je bilo treba hitro najti rešitev. S prusikom sem se trudil zvezati nahrbtnik, med tem pa je Silvo iz rokava potegnil *silvertejpp*. Planili smo v smeh in že sem veselo *tejpal* okrog *ruzaka*.

Od planine naprej je bila snežna podlaga pomrznjena, tako da smo s pomočjo srenačev varno nadaljevali proti Lazovškemu prevalu. Pod prevalom smo sneli smuči in utirali stopinje v trdo podlago. Za kratek čas nas je zagrnila gosta megla, ki se je prikradla iznad Stogov, a za Debelim vrhom se je kmalu razjasnilo in znašli smo se v belem kraljestvu Julijskih Alp. Navdušeni nad izborom ture in gorsko kuliso, smo nadaljevali za Debelim vrhom proti Hribaricam, kjer se je odprl pogled na Mišelj Konec, Vršake in Kanjavec. Obstali smo sredi visokogorskega paradiza. Na Kanjavec smo se povzpeli po vzhodnem grebenu. Na vrhu je bilo -18 stopinj, zato se nismo dolgo obotavljali in jo ucvrli v Mišeljsko dolino.

Z vsakim metrom so bile drugače razmere. S smučmi smo rezali klože, večkrat smo se udrli v napihan sneg, ali pa drseli po trdih snežnih rebrih. Zgodil se je neugodni pripetljaj, problem številka dve. Pri spustu v dno Mišeljske doline je Igor atraktivno padel, smučka se je odpeljala nižje, Igor pa je obležal v snegu. Prve misli ob tem prizoru so bile zaskrbljujoče, ko pa je Igor pomahal z roko in rekel: »Vrei sem!«, smo se vsi oddahnili. Nastopil pa je trenutek resnice, ko smo ugotovili, da se je pri padcu odtrgala prednja vez, vključno z vijaki. Intenzivno smo razmišljali in takoj začeli z improvizacijo s *silvertejpom*. Uspelo nam je vez postaviti nazaj

v pravo lego in čudežni *tejp* je presenetljivo dobro stabiliziral smučko in pancar. Igor je smučal po eni nogi, poškodovano smučko pa je uporabljal le za lovljenje ravnotežja. Seveda se je hitrost našega sestopanja bistveno zmanjšala in na Planini pod Mišelj vrhom se je dan že prevešal v večer. Turo smo do dobra začinili še na koncu, ko smo se znašli v grapi povirnega dela Mostnice, misleč da bomo ubrali bližnjico v dolino Voje. Prišli smo na skalne skoke, kjer se je smučanje ustavilo. Ni bilo druge izbire kot sneti smuči in gaziti do pasu nazaj po grapi. Prva rešitev se je pokazala, da izplezamo iz grape po strmem pobočju. Uspelo je le meni, kajti Igorju in Silvu sem globok sneg preveč razril do skalne podlage, tako da nista mogla za mano. Razšli smo se. Jaz iz grape in proti dolini, onadva nazaj po grapi navzgor do naravnega prehoda oziroma razcepa v drugi krak grape. Sestop skozi gosto vejevje in skalne odseke je bil mukotrpen. Kasneje sem izvedel,

da sta bila moja sotrpina neverjetno vesela, ko sta našla mojo gaz v spodnjem delu grape in ji sledila do izteka v dolino Voje. Zaradi sestopa skozi porečje Mostnice se je tura razvlekla na štirinajst ur, vendar konec je bil srečen. Utrujen kot cucki in rešeni oklepa Mostnice, smo se ob romantičnem siju polne lune zmagoslavno sprehodili skozi dolino Voje.

Nauk naše zgodbe je: vedno imej s seboj *silvertejp*, ker nikoli ne veš, kdaj te bo rešil iz zagate. Ko prideš na razpotje in razmišljaš o bližnjici, pa imej v glavi to, da je bližnica najdaljša pot do sreče.

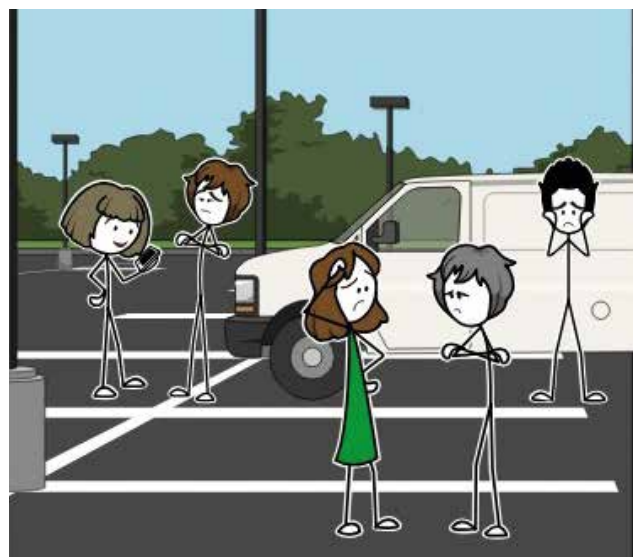
DOGODIVŠČINE NACIONALISTIČNIH BRATOV HRVATOV

Besedilo: **MAJA STOPAR**

Začelo se je v petek po službi, hvala bogu, da smo uro odhoda prestavili za eno uro prej, kot je bilo rečeno. Scenarij, še predno smo se dejansko začeli voziti, je bil pester. Parkiramo pred Spar, naložimo opremo, nastavimo nosilec za kolesa in naložimo kolesa. V naglici nakupovanja last minute hrane v Sparu, pozabimo nekaj opreme zunaj, nakar naše navdušenje prekinejo dežne kaplje. Na hitro še preverimo vremenske razmere – dvakrat, bolje kot enkrat. In ponovimo vajo – nosilec prestavimo dol, zložimo opremo v avto, še vedno dežuje, si skoraj premislimo in zavijemo v gorco. Ne obupamo in vžgemo kombi – ne vžge, pokličemo avto vleko, prestavimo opremo nazaj v avto, kombi čudežno vžge.

Vožnjo nadaljujemo pičlih 700 m in spet naložimo nekaj opreme in še dve kolesi stlačimo v kombi, nosilec gor, skoraj pozabimo prednji kolesi, preverimo še enkrat Meteovisto – še vedno napoved dež. Iz glave nam uide pomemben podatek in pozabimo sporočiti, da avto vleke ne potrebujemo več, in se samozavestno odpeljemo po dobri uri in pol končno proti Artičam. Naložimo še en kup opreme in končno oddirjamo proti Svetem Roku. Zabaven uvod, ni dvoma.

Večerni vožnji dodamo še en tank goriva in potrpežljivo počakamo, ko Cerko v italijanskem duhu srka macchiato. V temi in burji parkiramo konjička, z mučenjem zabijemo kline sem ter tja, iščemo najbolj primerno zavetrje za naše domovanje in se pogumno borimo postavljati šotore.

Jutranja kava in vonj domačega špeha sta privabila lokalnega nacionalista. Postopaško nas je spodil z nepokošene travice, odvzel še tisti košček na zemlji, kjer smo si izborili prenočišče. Dan smo preživeli predvsem v skrbi, kje bomo prenočili naslednjo noč. Polovica junakov se je odpravila plezat, glede na vso količino opreme, ki smo jo vlekli s seboj, pa smo se trije odpravili na 60-kilometrsko kolesarsko turo. Prekolesarili smo vse iz Tulovih gred mimo kanjona Zrmanje skoraj do Paklenice – in nazaj. Preostanek dneva smo se poželjivo nastavljali prijetnim sončnim žarkom in zvečer taktično poiskali skrit prostor pod nebom, da nas objestni »sosed« nebi našel.

Rojstnodnevna torta za Romo so bili ravno prav pečeni šparglji in kozarec rdečega. Noč je minila dokaj mirno in zjutraj smo se vrnili na staro mesto. Naveza treh plezalcev je šla splezat smer Paprika. Medtem ko smo Cerko, Špili in jaz prehodili pot okoli Tulovih gred je Boško že vneto grizel kolena za svojo 90-kilometrsko turo do Gospića. Po pohodu smo zamenjali prevozno sredstvo za kolo in se odpravili proti sedlu Tulovih gred in potem v dolino proti cesti, ki vodi do Gospića.

Mojemu afnanju in pretiranem zadovoljstvu sem dodala še počeno zračnico in počasi pešačila v dolino. Zgodbo smo zaključili v odlični gostilni v Gospiću in se vrnili domov. Naslednjič se ponovno pridružim obisku Tulovih gred s tako super ekipo.

Hvala PAK.

KALYMNOS

Besedilo: **BOJAN ZORKO**

Tekom svojega plezalnega staža sem že večkrat slišal za Kalymnos. Le kdo še ni? Sicer neznan Grški otok blizu Turčije je bojda pravi plezalni raj. Tako pravi legenda. Na srečo to legendo ni tako težko preveriti. In to sem tudi storil. S prijateljico Polono – Štajerko iz Dobrne – sva sama odletela v izvidnico.

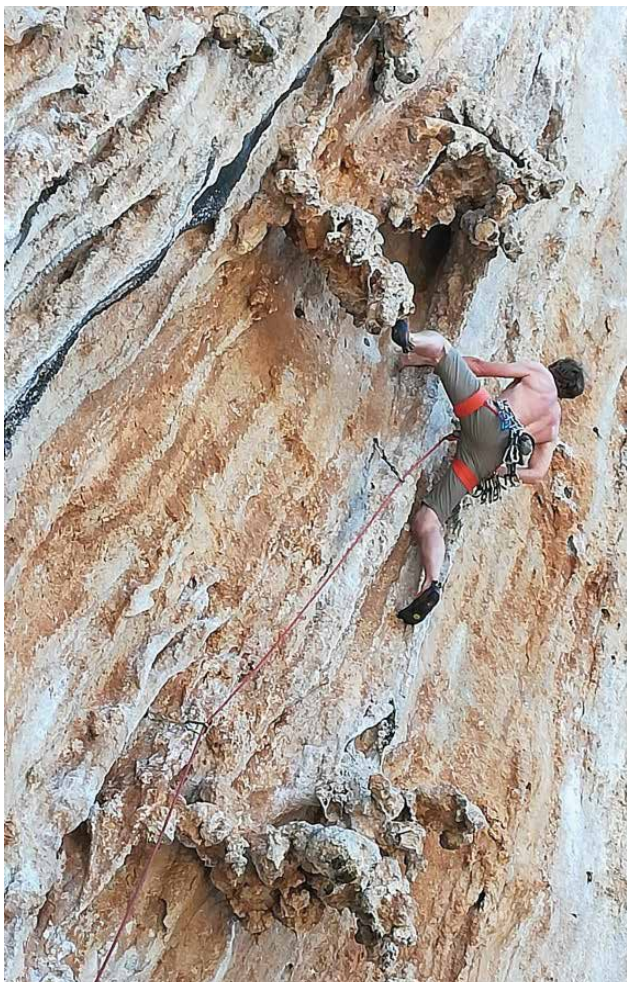
Če ga primerjam z ostalimi plezalnimi »tripi« (Sardinija, Malorca, Francija, Švica, Hrvaška ...) je Kalymnos res nekaj posebnega. Tu je energija najbolj plezalna od vseh do sedaj videlih.

Posebnost definirajo tri stvari: koze, skuterji in stene. Na zadnjih dveh je vedno obilo plezalcev. Alpinistična čelada je najpogosteje videno pokrivalo. Vsak, ki ga srečaš je plezalec ali, precej manj verjetno, domačin.

Otok se ponaša s 3200+ vrhunsko opremljenimi smermi. cene se gibljejo od najlažjih 4-ic pa do najtežjih 9-k. Za vsakega se bo našlo polno izzivov! Poudariti moram, da so skoraj

vse smeri športne–kratke. No, niso kratke, saj so skoraj vse med 30 in 40 metri dolžine, so pa enoraztežajne. Nekaj malega je tudi večraztežajnih, ampak res malo. Midva nista splezala nobene, čeprav sva imela opremo. Zakaj? Ker je kratkih preprosto preveč in preveč lepih. Kalymnos ima sloves, da so tu ocene malo bolj »mehke«. Večina res, ne pa vse. Naletela sva na vse mogoče. Kot mi je povedal naše gore list, a sedaj že domačin Tine, so te ocene »zmehčane« z razlogom. Otok je brez plezalcev prazen, nezanimiv in posledično slabo obiskan. Da bi pritegnili čim več plezalcev, so menda ocene, predvsem 8a-ji, bolj lahki. Druga hudomušna legenda, ki to potrjuje, pravi, da za svoj prvi 8a ali greš na bolderco in treniraš kot *norc*, ali pa greš na Kalymnos. Bolj luštna je druga opcija. ;) Skala je kratko rečeno popolna. Ponuja enakomerno plezanje po najrazličnejših razčlembah; od »platastih škrablic« do biceps-navijaškega 3D plezanja po votlo zvenečih kapnikih, ki še najbolj spominjajo na nekakšne ogromne kamnite gobe. Na skali mi je bilo všeč, da je bil grif, po katerem sem segal, tako dober, kot sem upal, včasih pa še boljši. Sektorji so raztreseni po celem otoku in se spogledujejo z vsemi smermi neba. Največ jih je vseeno obrnjenih na jug, kar pa je za ta letni čas popoldan že prevročje. Večina najinih plezalnih dni se je začela relativno zgodaj zjutraj – ob 9:30 pod steno in konec veselja ob 14:00. Tudi popoldanske sektorja sva občasno obiskala. Nato za »likof« vsakodnevno kopanje v morju. Morje je ta čas hladno, a ne mrzlo.

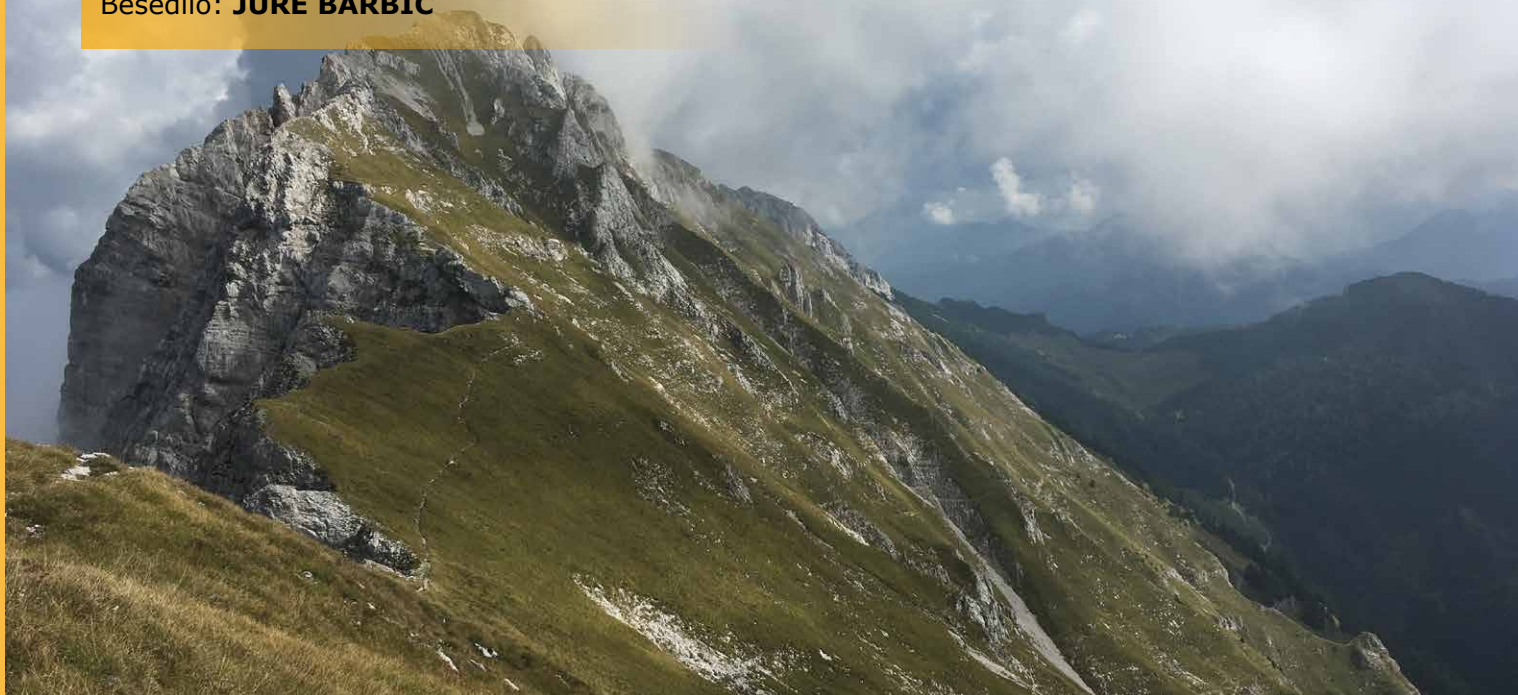
Logistično je za na otok potrebno letalo. V najinem primeru je to bil let Milano–Atene. Nato sledi posedanje na pivo in presedanje na drugega, ki leti iz Aten na Kos. Od tu na trajekt, ki v dobre pol ure dostavi plezanja željne ljudi s polnimi *ruzaki* na Kalymnos. Največ se dogaja v mestecu Masouri, kjer sva imela tudi midva apartma. Prišla sva tja brez vsake re-zervacije in v no. 1 plezalski gostilni angažirala osebje, da sva že pred koncem piva imela 3 ponudbe. Ena od teh je bila pri skoraj sosedih. To sva tudi vzela. Kampiranje na otoku ni dovoljeno in šotora ni prav nobenega. Cena je ugodna, saj je bila nočitev 10 € na osebo. Zelo osnoven

apartma, a popolnoma dovolj. Cene hrane in piva so primerljive našim oz. odtonek dražje. Na Kalymnosu gre čas počasneje – po grško. Domačini so zelo prijazni. Če imajo prostor v svojem pick-up avtu, te z veseljem peljejo, če si lačen, te povabijo na kosilo, če nisi siguren v pot do plezališča, ti jo pokažejo, če ne zmoreš splezat detajla, ti povejo za skrite grife ... ;) Slednje ne vem, če je res. Preverba legende je potrdila, da je Kalymnos res plezalni raj. Nove smeri na otoku še vedno nastajajo. Potrebne je samo malo organizacije in se spet prestavim v plezalni raj. Je vsekakor vreden ponovnega obiska.

KOŠUTNIKOV TURN

Besedilo: **JURE BARBIČ**

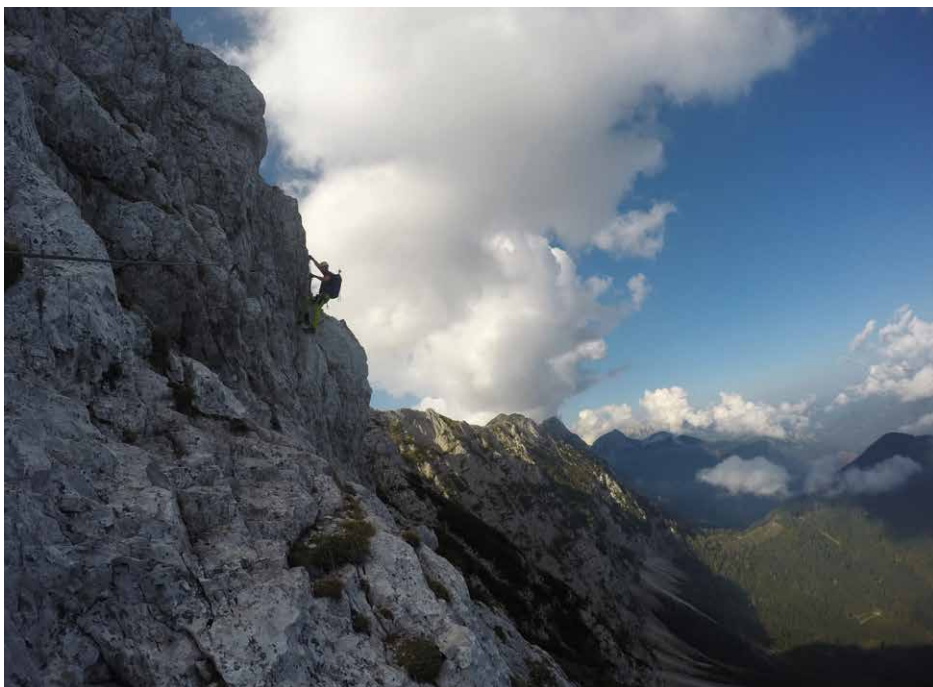
Nekaj časa voziva po široki gozdni poti. Gosta megla in debele kaplje z dreves, ki se vsake toliko razlijejo po vetrobranu, dajo že tako mističnemu iglastemu gozdu zloveščo podobo. Ko cesti zmanjka metrov, naju preseneti prazno parkirišče. Streljaj stran v jutranjem svitu stoji kočica. V tem ambientu s kamnito fasado, starinskimi polkni, temno streho in prijetno domačim dvoriščem izgleda kot iz pravljice. (Pri tem prizidek s satelitskim krožnikom nekoliko pokvari vtis.) Pogled na nežen snop dima, ki se vali iz dimnika, nakaže, kako toplo zna biti znotraj v teh mrzlih jesenskih jutrih tu na severni strani Karavank. Kočica pod Košuto (Koschutahaus) mora vedno nekaj časa potrpeti za prve sončne žarke.

Vzameva pot pod noge, peš pot pa pelje skozi tisti gozd, ki je zdaj že prijetno prebujen, a še zmeraj spokojno tih. Rad hodim po gozdovih, še posebej iglastih, saj prijetno diši, svež zrak pa krepi težak jutranji korak. Tak gozdni začetek je prijeten uvod v strmine višje na hribu. Slediva markacijam. Vsak korak na tem drsečem pobočju je previden. Ne traja prav dolgo, ko pristopiva do melišča, ki se strmo serpentinasto vzpenja. Ne maram melišč, kadar se znajdejo na poti navzgor, saj nešteto drobnih kamnov daje občutek, da sta za vsak običajen korak potrebna dva krepka. Dokaj mrzla jesenska sapa zareže v prsi, medtem ko pošteno zašvicam. Potrebujem dlje časa, da ogrejem telo in tudi nasploh mi jutranja redkobesednost ni tuja, zato je korak po melišču, ob venomer v tla usmerjenim pogledom, zdaj že dolgočasen in najeda. Na srečo je pred mano Tomaž z dobro odmerjenim tempom, ki stresa besede iz rokava, da pozabim na muke, ki jih preživljam. S Tomažem ni nikoli dolgčas in z njim zelo rad pojdem v hribe. Ko tako prečiva melišče, prispeva do razcepa, od koder velike rumene markacije vodijo navzgor proti grapi in skozi Cjajnikovo škrbino. Pogledava gor proti grebenu Košuta, ki je, vsaj zame, eden najlepših v našem majhnem gorskem kotičku. Že čakam, da me preseneti slikovit pogled na sočno zeleno slovensko stran in razbrzdano, skoraj navpično senčno avstrijsko stran. Ozek

pas prav na vrhu grebena je že obsijan s soncem, pri čemer se na vzhodu šopiri Košutnikov turn in na zahodu Kladivo. Skoraj na sredi poti med njima se izriše izrazit skalnat stolp, sicer še vedno na avstrijski strani grebena. Cjajnik (Lärchenturm). Ob pogledu na navpičen zadnji del me zasrbijo prsti.

Pred vstopom v plezalni del poti se zavarujeva s čelado, samovarovalnim kompletom in plezalnimi rokavicami, saj sva v pričakovanju triurnega zmenka z jeklenicami. Pot se že na začetku strmo vzpenja in preči nekoliko v des-

no. Po nekaj »raztežajih« me nekoliko navije v podlaket, vlečem se po skalah navzgor in upiram noge na trenje kot obseden. Tu pa tam se nasmehnem, ko me občasnica stopa preseneti nad sicer zelo zračnimi policami strmega pobočja. Večino dela je traba opraviti z rokami, kar mi predstavlja nekaj težav, da ne govorim o svojem godrnjavem karakterju, ki ga vlečem po zajlah navzgor kot čigumi.

Snamem kapo, ko prispeva na nekoliko vzravnano in rahlo poraščeno pobočje, kjer izpod skale pokukajo nizki iglasti vršički. Na mahu podobnih travnatih zaplatah zasledim tudi kakšno cvetlico, ki pogumno kljubuje razmeram na senčni strani Alp. Za nekaj minut počineva na razglednem mestu. Sva že dovolj visoko, da se razpre pogled na severna ostenja Košute in avstrijsko Koroško na drugi strani. Sence oblakov, ki dokaj hitro potujejo po ravnici, rišejo najrazličnejše oblike. Ob tem lepem razgledu tudi godrnjanje popusti in zdaj, ko

sem boljše volje, že komaj čakam na zadnji, najtežji del poti. Tomažev smeh samo še krepi vzdušje, medtem ko zbijava šale o visečem mostu, ki naju pričakuje v nadaljevanju poti. Strmina nikakor ne popušča. Še eno zahtevno prečenje v desno v spremstvu ohlapnih jeklenic mi požene kri po žilah. Po dveh urah in pol pristopiva do razpotja, od koder obe poti različnih težavnosti vodita na vrh. Izbereva levo, težjo, in zagrizeva v navpično direktno smer naravnost, ki je ponekod tudi rahlo pre-

visna. Z nogami iščem vsak najmanjši skalnat rob, da se z vso močjo oprem nanj ter si tako pomagam pri plezanju mimo svedrov, ki so jih navrtali mojstri, ko so pred leti opremili to ferato. Sam sicer poredko pripenjam samovarovalni komplet, toda ta ferata – še posebej na zadnjem stolpu – to zahteva večino časa. Stisnem še par metrov, ko malo pod vrhov že slišim Tomaža. Poiščem še kakšen oprimek v skali, da razbijem monotonost jeklenice in pristopim na majhno teraso, ki jo krasi velik klin z vponko, prav na vrhu stolpa.

Razgled je fantastičen, razpoloženje vrhunsko, izlet pa komaj na polovici. V tem trenutku to niti ni tako pomembno, saj se nastavlja opoldanskemu soncu in svežem zraku, povsem sama visoko nad dolino, ki se razgibano vije proti Celovcu. Ta občutek je poseben in vsi tisti naporni koraki po melišču ter mučno vlečenje po jeklenicah navzgor preprosto izpuhtijo. Dobiš občutek, da si naredil nekaj dobrega. Vsak vrh v življenju šteje in prav je, da jih dosežemo čim več.

Evforija nekoliko popusti, urini kazalci pa so namestu za odhod. Po nekoliko lažji, a zaradi spusta še vedno zahtevni poti se s severne strani stolpa spustiva proti Cjajnikovi škrbini (Lärchenscharte). Sestop po navpični steni zahteva koncentracijo in spet moč v rokah, na pomoč pa končno pridejo tudi stope in za dober vtis tu pa tam kakšen klin. Sam sem že neučakan, da končno doseževa greben, zato se mi pot po ozki grapi s krušljivo skalo že kar malo vleče. Nejevoljen postanem tudi ob pogledu na vreme, saj oblačnost načenja lep sončen dan, Košutnikov turn pa se že ovija v meglo. Nekoliko boljše volje sem na strminah proti Užniku, ki s svojim travnatim pobočjem daje upanje na greben. Po dobre pol ure prispeva na greben in pokaže se nov vrhunec – na levo se lepo vidi Cjajnikov stolp, na desno pa naša čudovita dežela. Mahneva jo levo po grebenu, spremljajo naju vzponi in spusti, nekje po neoznačeni stezi pa se nama pridružita tudi dve ovci. Ker se ne zmenita za naju, se jima niti ne trudiva razložiti, kje sva bila še slabo uro nazaj, zato pa pospešiva korak, da še pravočasno ujameva Košutnikov turn. V zgodnjem popoldnevu sva že na vrhuncu razpoloženja, čas si krajšava s pripovedmi iz vsakdanjega življenja, in ko v enem trenutku utihneva, razmišljam, kakšno srečo imam, da sem pri močeh, da lahko lazim po hribih, diham ta svež zrak in samo hodim po svetu tukaj zgoraj brez skrbi in živčnosti iz doline tam spodaj nekaj 100 kilometrov stran. Megla odpihne liriko, ko se zopet začneva strmo vzenjati proti najvišji točki današnjega izleta. Na vrhu naju pozdravijo kavke in simbol totalitarnosti, muhasto vreme pa zagreni sicer lep pogled na celoten greben Košute in na vse strani neba. Veter naju spodi z vrha. Nekaj nesigurnosti naju obide pri iskanju prave poti na avstrijsko stran, da ne bi po nerodnem zavila

na zahtveno plezalno smer po severni steni Košutnikovega turna. Nekoliko naveličano vzdusje prekine tabla s smerjo in pogled nekam spodaj, kjer naj bi se kmalu izrisal še zadnji današnji test – viseči most.

Most se izriše nad škrbino po nekaj minutah sestopa. Doma ali pri sosеду na strehi ni tak problem, si mislim, pojma pa nimam, kaj lahko pričakujem tukaj. Že vstop na majave prečke, vpete v jeklenice, mi poveča utrip. Po nekaj korakih že dobim »grif« in me ne zmoti povečan razmak med nekaterimi prečkami. Most meri kakšnih 25 korakov in povezuje dve škrbini več deset metrov visoko nad rjavo-rdečimi stenami severnih pobočij grebena.

Vse mine zelo hitro in človek si po koncu želi ponoviti izziv. Potlačim to misel, saj naju že čaka nov komplet stop in jeklenic, da naju z vrha škrbine popeljejo navzdol poti izstopu na melišče. Z nasmehom na obrazu deliva mnenje in hiter korak naju pospremi po strmem pobočju v dolino. Navzdol po melišču, ko zapičiš peto v droben kamen, da zbiješ višino dvakrat hitreje, je pravi užitek, ki odtehta zaprašene gozdarje na utrujenih nogah. Zdaj je tisti zahodni del jutranjega mučenja po melišču navzgor le še

oddaljen spomin. Pozdravi naju isti gozd v popoldanski preobleki. Pot po vedno vlažnem pobočju zahteva koncentracijo, ki pa v tem sproščenem vzdusju popušča. Tu pa tam klenem, medtem ko pomislim na hladno točeno pivo na terasi po končanem izletu, tokrat že v popoldanskem soncu. Ponavadi zadnje metre izleta spremlja nekoliko bridek priokus, saj se ta lep brezskrben čas izteka. Toda jutri je nov dan, ki že kliče po novih izzivih. Jesen je prijazno odprla svoja vrata in nas vse skupaj neustavljivo mami v hribe. Kmalu zopet pojdeva, še skleneva!

POTEPANJE PO TURŠKIH BREGIH

Besedilo: **MAJA STOPAR**

Pretekli dopust sva izkoristila za potepanje po deželi Turkov, ki je po odmevni turški nadaljevanji osvojila srca Slovenk. Midva pa se tja nisva odpravila zaradi Ferhata in Asli, temveč sva želela okusiti divjino in ne *turističnosti* pokrajine. Pristala sva v Ankari in po nekaj dneh z javnimi prevozi le prispela do prečudovite Kapadokije. Na tej lokaciji sva preživela nekaj dni in pohajkovala na povprečni višini 1000 do 1500 metrov. Kljub višini pa poletna vročina ni popustila, merilo je preko 30 stopinj in prijeten vetrič je pomagal, da nisva čutila vročine na koži. Ko sva obkrožila večino poti po Kapadokiji in prehodila vse doline od Red, Rose, Sword in Love, sva nadaljevala po čudovitih peščenih in nezahtevnih poteh skozi gozdnate predele, tunele, mimo cerkva in gradov. Poti z nekaj prikupnimi lestvami in pokončnimi stopnicami ter feratami so zelo zanimive. Vso 30 kilometrov dolgo pot so naju spremljale postojanke prijaznih lokalcev s sveže iztisnjenimi sokovi pomaranč in drugih citrusov.

Z avtobusom sva zapustila Goreme in se odpravila proti Cukurbagu, mestu znotraj Aladaglarja, narodnega parka na nadmorski višini 1866 metrov. Živela sva pri domačinih, ki so naju sprejeli zelo toplo. Zaradi neznanja angleščine smo se pogovarjali z najstarejšim sinom iz družine, ki je bival v Istanbulu in je potem poročal svoji mami, kdaj se bova odpravljala v gore in kaj bova jedla za kosilo. Za preostalo komunikacijo sva uporabljala ogromno znanja pantomime. Po pregovaranju, da ne potrebu-

jeva vodiča, sva si organizirala jeep-prevoz do 13 kilometrov oddaljenega izhodišča v kampu Sokul na višini 1920 metrov. V zgodnjih urah naju je gospodar družine peljal do kampa, kjer sva se podala na pot. Na sedlu naju je že ogrelo sonce in kar visoke temperature.

Vrh Emler na višini 3723 metrov sva dosegla v slabih 4 urah, celotna pot pa je trajala 6 ur. Pot ni bila izpostavljena in ne obiskana, razen če štejem čredo ovc, mul in pastirjev. Po vrnitvi v *base camp* naju je počakal šofer in naju zapeljal nazaj v vas, kjer sva ostala še en dan. Upam, da bova tudi v letošnjem letu osvojila kakšno tujo goro in uživala v lokalni hrani s prijetnimi domačini, do takrat pa nama bo ostala v spominu gostoljubnost Turkov.

S KOLESOM NA MORJE ČEZ VELEBIT

Besedilo: **BOŠTJAN PROSENIK**

Sem se spomnil, da bi lahko šel s kolesom na morje. Za podvig sem si zadal teden, ki se zaključi s tradicionalno klubsko Paklenico. Navdušil me je prijatelj in gorski kolesar Ervin, ki je sam tudi planiral turo za september, in sicer prečenje Velebita od Senja do Paklenice. Moja pot se začne v Sevnici. Računal sem v enem dnevu priti do Senja in nato štiri dni kolesariti po Velebitu, do Paklenice.

Priprave so se začele kakšen mesec prej. Telesno se je bilo treba kar pripraviti, saj poleg sebe in kolesa voziš še 10 do 12 kg težak nahrbtnik, ki te ovira že na asfaltnih cestah, kaj šele na kakšni skalnati tehnično zahtevi stezi. Vsako leto se za sproti oborožujem s kondicijo na naši lokalni Lisci. Dodatno še kakšno popotovanje čez Bohor, preko Lisce na Veliko Kozje in domov. Počutil sem se kar v redu. Malo so me skrbela le kolena, ker sem zadnje čase imel nekaj težav.

Oprema na minimum. No, ko ugotoviš, da ne gre vse v nahrbtnik, minimum še zmanjšaš. Vzameš le nujno potrebno. Šotor, spalka, podloga, prva pomoč, nekaj tankih oblačil ... Hrane le za sproti in vode do naslednje vode.

Dobro je bilo treba naštudirati pot. Prej sem si pripravil GPS sledi čez Velebit, do morja pa ne, kar me je tudi stalo dodatnih 50 km.

Svojo pot začel sem v ponedeljek zjutraj ob osmih s kavice ene od sevniških gostiln. Sonce že žge. Poletje je ravno začelo dobivati na moči. Vse je fajn do Tržišča okoli 15 km od štarta. Takoj dobim v možgane informacijo, da z levim kolonom nekaj ni v redu. »Bo že,« si rečem.

Letim do Novega mesta, naprej za Metliko. Čez Vahto mi v obraz piha topel vetrič iz izpušnih sistemov vlačilcev, prikoličarjev in hrušk. Vroče, včasih pride oblak, kakšen gozdiček bolj poredko. Prečkam Kolpo v Vinici in že sem v »lipoj našoj«, kot ji Hrvati radi rečejo. Kolesarim do Bosiljevega in potem v Ogulin na kavico. Za mano je že približno 145 km. Na poti nekje iz Ogulina proti morju zaidem in naredim tistih bonus 50 km. Po 220 km se ustavim v kampu, ki se nahaja v Novem Vinodolskem. Postavim majhen rdeč šotor in namočim noge v morje. Zaspim brez težav. Zjutraj grem peš v bližnjo marino na en pošten zajtrk. Pleskavica ob devetih. Fajn za jest. Že zjutraj sem vedel, da moj plan, da bi en dan počival na istem mestu, ne bo realiziran. Težko sem pri miru. Popoldne se premestim v 35 km oddaljen Sveti Juraj, od koder se naslednji dan povzpnem na 1600 metrov visok Zavižan.

Za Zavižan sem pa slišal, da je »ves pasji«. In je! Iz 0 na 1600 z burjo v prsi. Je blo enih kletvic iz mojih ust. No, ko pa na vrhu ozrem morje, jem suho salamo in pijem velebitsko pivo, se mi duša umiri in zdi se, da tudi burja zgublja na moč. Telesno se fajn počutim. Koleno še kdaj pa kdaj išče pozornost, a se ne zmenim zanj.

Hecna je tudi dogodivščina, ki se mi je zgodila na pol vzpona, ko spet malo zaidem s poti, na poti do vrha. Znajdem se v vasici s tremi hišami. Ne vem, kako naprej, nazaj ne bi šel. Iščem po GPS-karti, malo se vozim mimo nekih vrtov in pridem na dvorišče kmetije, kjer gospod kopiči krmo. Razveseli se me. Povem mu za svojo težavo s koordinatami. Se nasmehne in reče, da mi bo on pokazal pot. Pešačiva mimo njegovega vrta, kjer mi razkazuje škodo, ki so mu jo povzročile divje svinje. Pravi, da se ne boji, ker ima ostrostrelno puško. OK, si rečem, svinje so bolj nočne. Tolažba pač. Usmeri me v gozd. Ker ni poti, kolo nosim na hrbtu. Vidim da je vse polno razrite zemlje in to prav sveže razrite. V določenem trenutku sem celo slišal zvoke divjih svinj. Težko rečem ali so to bili dejanski zvoki ali pa le plod moje domišljije. Pri-

dem na pot, ki pelje proti Zavižanu. Oddahnem si. Z Zavižana me vleče naprej. Po makadamu se peljem kakšen kilometer. Uživam, čeprav ni nekih ragledov. Rahlo se spuščam. Ko zavijem s ceste na planinsko pot, mi je takoj jasno, da prihajam v nebesa gorskega oz. turnogorskega ali pa trail bikepacking kolesarstva. Nikakor si pa nisem v tistem trenutku predstavljal, da bo ta pot res tako epska. In ...

Kolesarim že dobrih 14 let. Vedno sem bil vsestranski gorski kolesar. Način, ki sem ga izbral za prečenje Velebita pa je nudil še marsikaj več, kot ga nudi običajna uporaba gorskega kolesa. Za tak podvig morajo biti telo, duša in kolo na mestu. Velebit ima prečudovito naravo. Stezica za stezico je lepša od prejšnje. Čudovita podlaga od mehkih terenov, ki vodijo čez zeleno travnato podrastje, bukovega gozda, do skalnatih polic med balvani. Vsake toliko prečudovitost mirne narave zmoti le še pogled na Jadransko morje. »Saj zastajanje diha je tu nekaj normalnega,« si rečem. Včasih se znajdem na terenu, kjer bi lahko bila vsaka napaka usodna. Ostanem brez diha, ko se mi velik kamen obrne pod sprednjo gumo in to za par deset centimetrov od roba police. Ničkolikokrat stopim s kolesa v podrastje. Kač sicer nisem srečal, je pa polno obrnjenih kamnov in medvedjih kakcev. Medo je tukaj doma. No, na srečo dobro sliši in se raje umakne. Tukaj ljudi med tednom ni veliko. Srečal sem dva nizozemska popotnika. Prijazna in začudena, da potujem po tej poti s kolesom. Kasneje smo se na koči kar dobro ujeli. Prenočim na Alanu, 1340 metrov nad morjem. 12 ur spanja si na dopustu lahko privoščim. Z bajte odhajam zadnji in verjetno najbolj spočit.

Moj naslednji cilj – Baške Oštarije. Lep del poti je še pred mano ali pa lepe poti del, kakorkoli. Uživam! Telo mi pada v neko stanje in ne čutim nobenih bolečin več in celo ruzak nima nobene teže več. Rajdam čez travnik, in to prav lahko med kamni na stezi, ki je široka le zame. Občutki so nori. Trenutek sreče zmoti ŠŠŠŠ iz zadnje gume. Eh, tole bom hitr ... Ja bom, če bi ... Flikat bo treba, narobe šlauf sem vzel ... Gremo naprej. Pot se nadaljuje, prečim strmo pobočje. S precej velikimi kamni, ki se obračajo in tolčejo nazaj v feltno. Zoprno (s pogledom na morje). Zelo mi v spominu ostane del poti, kjer zaradi čelade ne vidim veje in z glavo butnem vanjo, kot bi me z macolo po glavi in še dobro, da ne padem na skale. V nekem zelo zahtevnem delu srečam skupino litvanskih turistov in se ustavim. Prav zabavno je, koliko vprašanj imajo. En selfi z njimi in že sem nazaj v sedlu. So me kar za Vinetuja proglasili. Ah, ta pot. Ni konca – in tako je prav. Počasi se že začnem spuščati proti Baškim Oštarijam, kjer se stezice širijo v gozdne poti. Odpre se dolina in prečim velik zelen travnik, kjer vladajo vsaj 100 m visoki »kukovi«. Narava Velebita res preseneča. Že ko misliš, da bo konec in da prihajaš v civilizacijo, te spet čaka nekaj, kar ti vzame dih.

V Baških Oštarijah zavijem v prvo gostilno. Hostel s posteljo in tušem. Ura je pet popoldan. Vzamem jedilni list in spet je tu žar rubrika. V hipu se odločim. Mešano z vsemi dodatki. Zadovoljno popijem pivo. Zvečer se podružim z nekim lokalcem. Debata se kar zavleče. Zjutraj se zbudim in že vidim, da bo težava nadaljevati. Do Paklenice je še približno 100 km težkega terena. Zunaj burja prevrača senčnike in nosi dež vodoravno. Moral bi vsaj en dan počakati, da se umiri. Živčki mi ne dajo miru. Po rokah vrtim telefon in GPS in študiram vse možne načine. Težka bo. Gledam TV v polni gostilni. Prvič na tem popotovanju mi je dolgčas. Okoli dvanajstih se odločim, da pot tu zaključim. Malo pokličem Pakovce, da vidim, kdo bi lahko postal moja reševalna ekipa. Cerko se odzove zelo hitro, in je v dobri uri pri meni. Naloživa robo in kolo. Hecno se je v avtu peljat. V kampu se nas počasi nabira in burja popušča. S kolesom grem na plažo, ostali pa peš. Skoraj ob zatonu v morje še posije sonce. Zdi se, da mu ni vseeno za nas. Zvečer se nam pridruži še moja žena, vsa vesela, da me vidi.

Popoln zaključek čudovite poti. Velebit, vrnil se bom.

Števci so v petih dneh zabeležili 340 km in 5700 višinskih metrov.

GIRLS ROCK

Besedilo: **ALEKSANDRA VOGLAR**

Prisotne: Saša Martinčič, Kaja Zakšek, Barbara Prosenik, Nika Pavčnik, Maja Stopar, Tanja Tušek Sotelšek, Romana Tomšič, Jerca Miklič, Mirela Ahmatovič, Andreja Mlinarič, Aleksandra Voglar.

Termin: 12.-14.10.2018

Kje: Peroj, Voglarjeva vikendica

"In je za nami 4. ženski vikend, plezalne priprave članic PAK. »Girls rock« smo si rekle kar nekajkrat od petka do nedelje, predvsem pod smermi, v avtu ali ob večerih. Ni kaj, preživele smo čudovite dni. Krasno vreme, ekipa kot se šika, nabita z energijo. Moram reči, da smo veliko te pustile v skali. Nismo posegale po prehudih težavnostih. Preplezale smo pa vseeno vse, kar smo lahko. In verjemite, do mraka. Med pavzo in malico nam je prste in obolele mišice zmasiralo morje, prijetnih 20 stopinj v vodi, in omehčalo sonce – s 25 stopinjami na plaži. Voglarjev žar nam je že precej domač. Uspelo nam je narediti žerjavico za vseh 7 kg mesa. Odlična šobska solata in vege pohančki - fantastični z žara, vprašajte Sevnčanke. Pijača za obliznit in posladek iz Jerčinih rok. V Rovinju smo se naužile plezanja, bogato malicale in se grele na toplem soncu. Do mraka. Domov pa se vrnile v zadnjih minutah nedeljskega večera. Skratka, vikend izkoristile maksimalno! Klajmberke PAKovske: Girls rock! Ali Ruls? Kakorkoli, ob letu obsorej."

Aleksandra

ROMA KOMA VEDNO ZDOMA

Celo leto že je naokrog,
babe spet odšle smo na odklop.
Lokacija ista je ostala,
za potrebe naše dobra tam je skala,
Skala, morje, hrana,
ta kombinacija nam je že znana.
Vrstni red smo mal menjale,
da ne bi čisto notr pale.
Zjutri pet litrou kufeta naredile,
da sploh mal smo se zložile.
Modeli gooor modeli doool,
tega blo je kar dovolj.
Tako, da očke me smo si spočile,
in glas si malo okrepile.
Opaaa, opaaa, lej ga lej,
kuk dobr je pa tale, glej.
Za smeh smo tut čevape naredile,
jih po plaži v piskru gor in dol nosile.
Jedle 8x na dan,
da ne bi vrgle futra stran.
Nekaj spile, pokadile,
se na olivo naslonile.
Zrezki pohani na žaru,
še J. Oliver bi nas pohvalu.
U morčija pol ure smo hodile
in se s sloganom bodrile
(k. p. s.... b... v.).

Romana Tomšič

Besedilo: **JERNEJ ŠPILER**

Skupne ture v visokogorje, ki smo jo sredi septembra 2018 izpeljali na klub, smo se udeležili Matej Zorko, Peter Sotelšek, Mitja Kolman in Jernej Špiler. Prvotni cilj je bil 4479 metrov visok Liskamm West, ki se nahaja v pogorju Penninskih Alp na italijansko-švicarski meji. Zaradi slabih vremenskih razmer na dan vzpona pa smo si cilj prilagodili in osvojili bližnji in manj zahtevni Castor (4228 metrov).

1. dan

Zgodaj zjutraj, okoli ene ure, smo se iz Krškega odpravili do Milana in nato pot nadaljevali proti dolini Aoste, v smučarsko vasico Staffal, kjer smo pustili avto. Po italijanski kavi, zajtrku in obisku sanitarij smo okoli 9.30 pričeli s hojo. Vreme je bilo popolno: sončno in toplo z rahlim vetrom. Pot nas je sprva vodila čez zelene pašnike, skozi iglaste gozdove in opuščene pastirske hiše iz kamenja. Prava romantika, ki jo pričakujemo in smo jo vajeni v visokogorju. Vsa ta romantika pa je bila obdana z visokimi belimi vrhovi in borovnicami na poti. Edina ovira, ki nam je delala preglavice, so bili težki nahrbtniki, zaradi katerih je vsake toliko časa nekdo *pogodrnjal*. Že kmalu je prelepe zelene in gozdove zamenjala živa skala in rahla oblačnost. Določeni odseki na poti po grebenu so bili dodatno zavarovani z *zajlo* in mostički. Po šestih urah hoje smo se dvignili za približno 1900 metrov in prispeli do ledenika. 3587 metrov visoko na robu tega ledenika stoji kočica Quintino Sella al Felix, kjer smo imeli rezervirano spanje. Odpočili smo si, spili kakšno pivo in kmalu pričeli spraševati po vremenskih razmerah za naslednji dan. Vsi so pravili, da napoved ni ravno najboljša, zato smo se odločili, da za plan B dodamo še dodatni cilj.

Sledilo je druženje v koči, večerja in opazovanje sončnega zahoda. Že kmalu po večerji smo se odpravili v postelje in upali na najboljše vreme za naslednji dan.

2. dan

Po zajtrku smo se okoli 6. ure natovorili z obvezno opremo in se navezali v dve ledeniški navezi. Naš prvi cilj je bilo 4093 metrov visoko sedlo Felikjoch. Že na začetku nas je spremljala megla in slaba vidljivost. Bolj ko smo se bližali sedlu, slabše so bile razmere. Pričelo je rahlo pihati in deževati. Vidljivost je bila čedalje slabša, nekatere skupine so se že obračale nazaj proti koči. Na sedlu smo se torej odločili, da so vremenske razmere neprimerne za bolj zahtevni in oddaljeni Liskamm West, zato smo pot nadaljevali na Castor. Vidljivost je bila še slabša, pričelo pa je snežiti in močno pihati. Prišli smo do grebena in tu so se pričeli obračati še ostali, ki se niso premislili že na sedlu. Sledil je še zadnji del poti po ozkem grebenu, kjer smo osvojili tudi Felikhorn (4174 metrov). Okoli 8. ure smo osvojili vrh, se hitro poslikali in se vrnili proti koči. Pri koči smo naložili še ostalo opremo, ki smo jo pustili pred vhodom, saj so isti dan kočico zaprli. Vreme je bilo malo manj vetrovno, sneg pa je spet zamenjal dež, ki nas je spremljal vso pot v dolino, do avta. Pot navzdol se je spremenila v tekoče potoke. Blatni in premočeni smo se v dobrih štirih urah vrnili na izhodišče. Ne glede na vse smo bili veseli in našo zmago zaključili v lokalni restavraciji s pivom in lazanjo. Po malem pivu in skromni italijanski lazanji smo se odpravili nazaj proti domu in v večernih urah prispeli v Krško.

Hvala ekipi za lepo turo.

TELEFON KOT PRIPOMOČEK ZA NAVIGACIJO

Besedilo: **MATEJ ZORKO**

V gorah se nam večkrat zgodi, da se lahko zaradi različnih okoliščin izgubimo in takrat potrebujemo pomoč pri orientaciji. V takšnih primerih bi lahko vzeli planinski zemljevid, kompas in računali na roke naš položaj in smer, kamor se moramo odpraviti. Je pa tak način predvsem zelo počasen, včasih tudi netočen, kadar pa imamo opravka z močnimi vetrovi, pa tudi nemogoč. Takrat je dosti enostavneje vzeti v roke mobilni telefon, ki ga v gorah po navadi imamo, odpreti aplikacijo, ki nam pokaže naš položaj in se z lahkoto znajti.

Če ste lastnik pametnega telefona z Android operacijskim sistemom, potem je Oruxmap prava izbira. Če pa te »sreče« nimate in ste zagovornik Applovih izdelkov, potem se boste morali poslužiti kakšnega drugega programa, verjetno pa tudi za različico IOS obstajajo podobne aplikacije.

Kot vse druge aplikacije za Android, je tudi ta dosegljiva na Googlovi tržnici. Žal je potrebno sedaj za aplikacijo odšteti 3,69 eura, vendar za to ceno dobite res uporabno zadevo, ki vam bo lahko rešila življenje. Po končanem postopku nalaganja, imamo delujoč program, ki ga lahko začnemo uporabljati.

PRIPRAVA ZEMLJEVIDOV

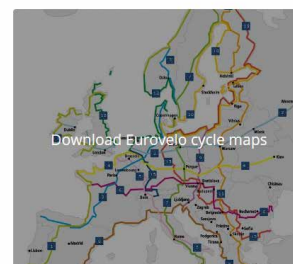
Program zares postane uporaben v gorah šele takrat, ko mu naložimo »offline« zemljevide, ki jih lahko potem uporabljamo tudi, ko ni nobenega mobilnega signala. Dovolj je, da imamo vklopljen GPS senzor in zadeva deluje. Veliko uporabnih zemljevidov za gorsko ali kolesarsko navigacijo je dosegljivih na spletu. Spletna stran www.OpenAndroMaps.org ponuja brezplačne zemljevide za skoraj vsa območja.

OpenAndroMaps

Home Map Downloads Map Style Manual FAQ Forum MapBasics Project

The maps from this site need a Rendertheme for nice and correct rendering on screen. (This have to be done only once for each device)

[Install Rendertheme](#)

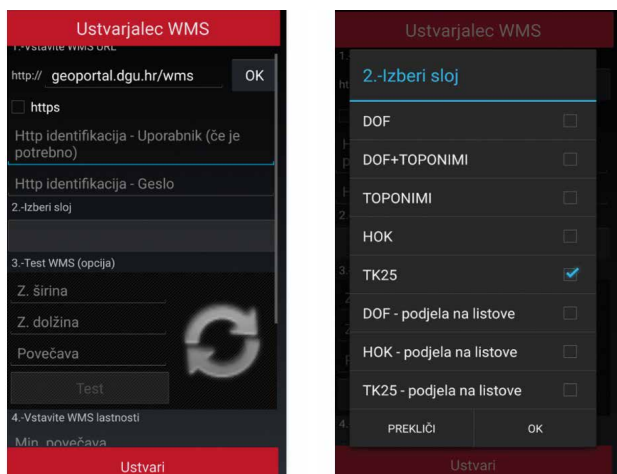

Nalaganje zemljevidov.

Zemljevide, ki smo jih presneli na telefon ali računalnik, moramo najprej odpakirati, nato pa prestaviti v mapo mapfiles, ki se nahaja znotraj Oruxmap mape na telefonu. V to mapo spravljamo vse zemljevide, ki jih potem z aplikacijo zaganjamo v »offline« načinu.

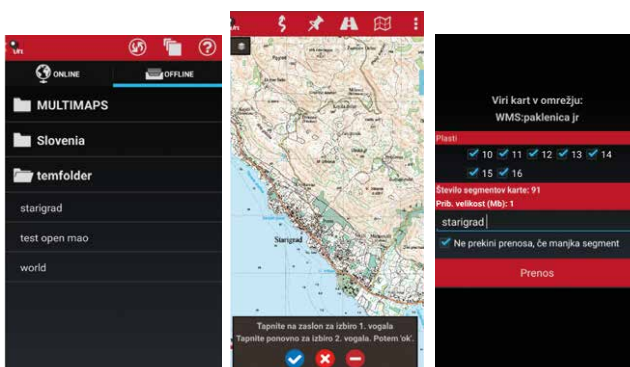
Zraven zemljevidov potrebujemo še dodatek Rendertheme za pravi prikaz slojev zemljevidov, ki ga prav tako prenesemo s strani OpenAndroMaps. Instalacija se izvrši samodejno, če pri prenosu označimo, da nalagamo na Oruxmap.

Lahko pa si za svoje potrebe izdelamo karto nekega območja iz zemljevidov državnih topografskih kart, ki jih na naslovu <http://prosctor4.gov.si/ows2-m-pub/wms> dobimo od Geodetske uprave Republike Slovenije. Na voljo imamo karto v merilu 1:50.000. Če hočemo na primer izdelati karto sosednje Hrvaške, potem dobimo zemljevid na: <http://geoportal.dgu.hr.wms>. Njihova karta je še nekoliko bolj natančna, saj je v merilu 1:25.000.

Prenos zemljevida iz geodetske uprave s programom Oruxmap.

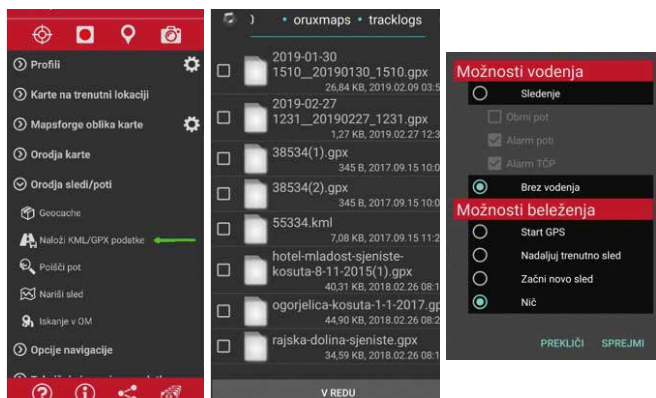
Sedaj, ko imamo prikazano karto, z orodjem za označevanje izberemo velikost karte, ki jo želimo shraniti. Ko smo karti dali ime, smo jo shranili in naslednjič pri uporabi ne bomo potrebovali internetne povezave.

Prenesen zemljevid se nam prikaže pod zavihkom OFFLINE.

Seveda aplikacija zna tudi slediti točkam, ki smo si jih bodisi pripravili sami ali pa smo jih dobili recimo od prijatelja, ki je določeno pot že prehodil. Veliko uporabnih sledi lahko najdemo tudi hribi.net.

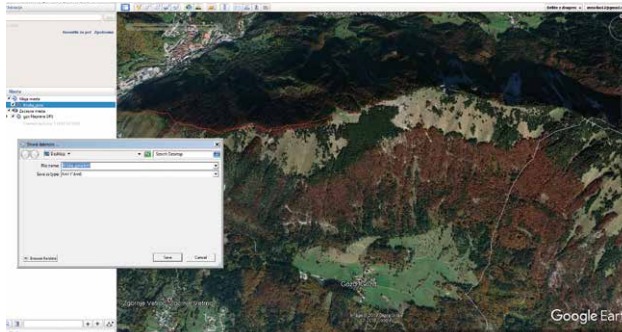
GPS sledi ročno naložimo v mapo telefona Oruxmaps/tracklogs. Od tam pa jih s programom pripravimo na sam zemljevid. Točke, ki so povezane v pot, nam potem predstavljajo navigacijo, kateri lahko sledimo. Aplikacija ponuja tudi glasovno navigacijo, ki naš opozarja če smo se preveč oddaljili od načrtane poti.

Nalaganje shranjenih sledi in možnost vodenja.

ORUXmap in GOOGLE EARTH

Danes uporabljamo Googleve brskalnike, zemljevide in ostale uporabne pripomočke. Tudi tukaj nam lahko pridejo Googleva orodja še kako prav, saj si lahko s programom Google Earth narišemo pot, po kateri bomo hodili, podatke, ki jih uporabimo v ORUXU za navigacijo, pa preko elektronske pošte ali kako drugače pošljemo na telefon.

Narisano pot shranimo na namizje v kml formatu, od tam pa pošljemo podatke na telefon, najlažje preko elektronske pošte.

Seveda je postopek tudi obraten, saj lahko pot, ki smo jo posneli s telefonom in jo shranili na računalnik, pregledamo in analiziramo v Google Earthu.

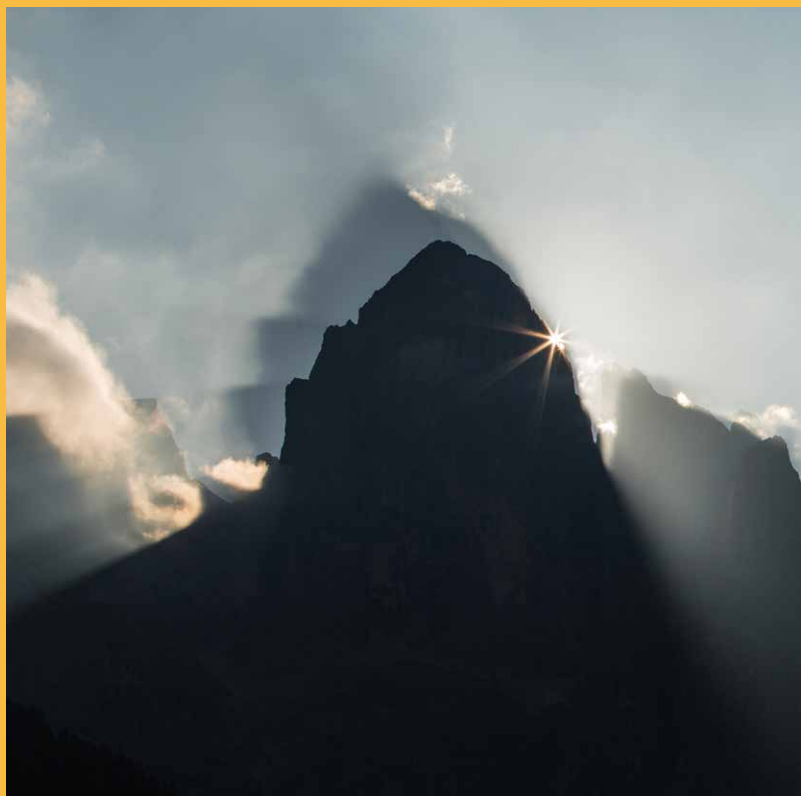
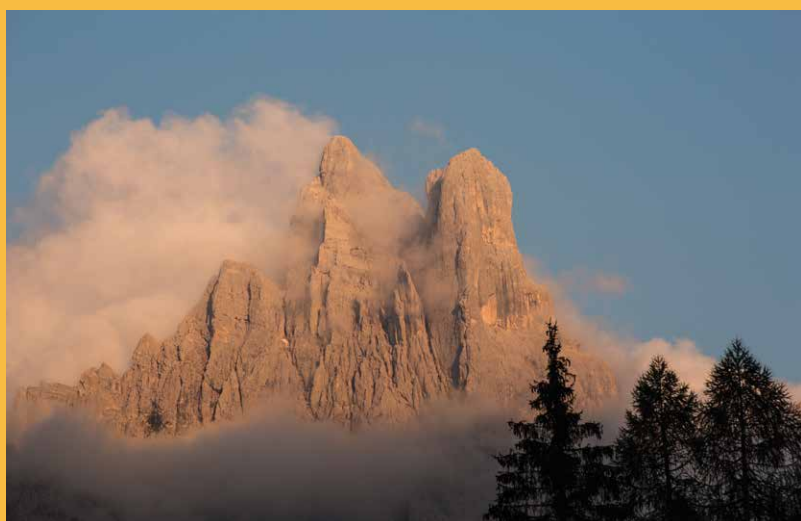
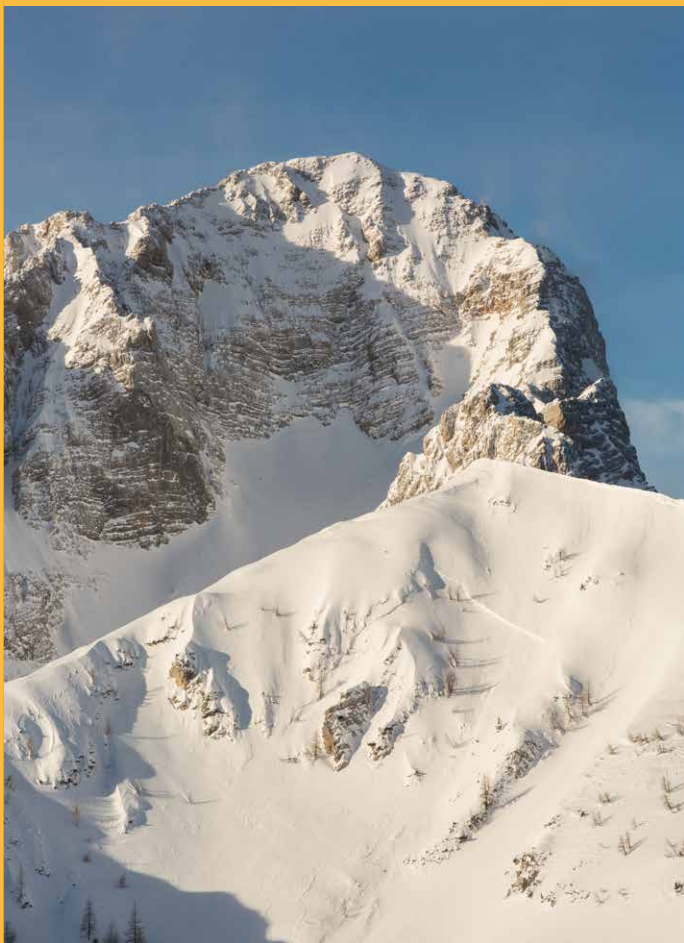
NAVIGACIJA

Sedaj, ko je naš telefon »oborožen« z zemljevidi in potmi, lahko začnemo uporabljati aplikacijo. Na telefonu moramo imeti vklopljen GPS senzor, izberemo karto in vklopimo sledenje naši lokaciji. Če je vse prav, potem nam pokaže trenutno lokacijo na zemljevidu, ki smo ga izbrali. Tako opremljeni z orientacijo v gorah več ne bi smeli imeti težav, doma pa si lahko pregledujemo in statistično obdelamo našo prehojeno pot, delimo podatke s prijatelji in se veselimo novih poti v neznano.

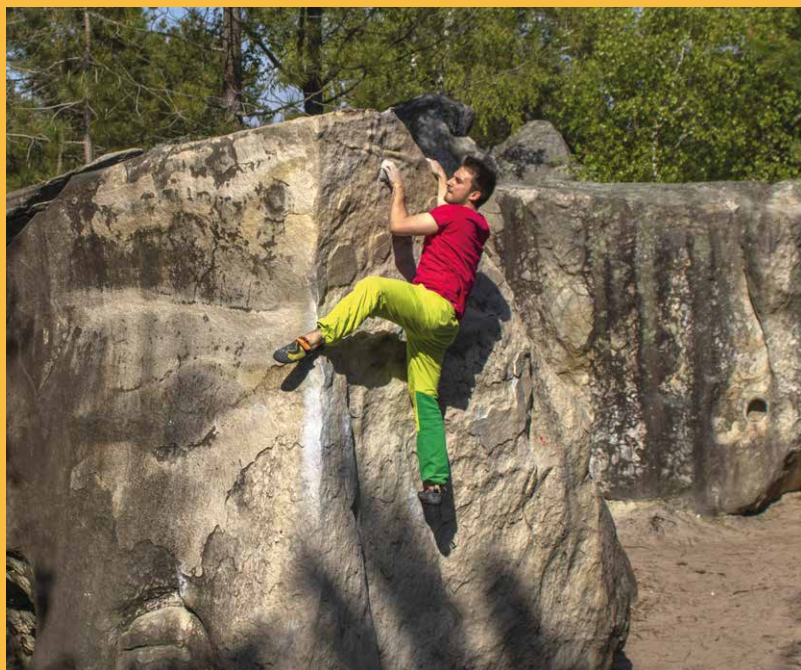

Pot shranimo v kml formatu in jo pošljemo na telefon, najlažje preko elektronske pošte.

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

občina krško

OBČINA
BREŽICE

ENERGIJA

HIDROELEKTRARNE NA SPODNJI SAVI

TERMoelekTRARNA
BRESTANICA

triglav

Zavarovalnica Triglav, d.d.